

OEMMA

MAGAZINE

NR. #63 |

APRIL-MEI-JUNI 2017

DE VEREISTEN VOOR DE POSITIE VAN KHALIFA

— DE OORSPRONG VAN ISLAM IN INDONESIA (DEEL 3):
LESSEN IN DE GESCHIEDENIS VAN "ISLAM NUSANETRA"

— DE STARTUP ILLUSIE

— EEN KRITIEK OP ROMANTISCHE LIEFDE

— HET GODDELIJK OORDEEL BETREFFENDE - LIEFDADIGHEID (SADAQA)

— BETEKENT "PRESIDENT TRUMP" EEN NIEUW AMERIKA?

MISSIE EN VISIE

Ieder mens draagt in zichzelf het bewijs van het bestaan van een schepper.

In plaats van haar te laten dolen, heeft deze schepper - Allah (swt) - Zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid aan Zijn schepping getoond: door te openbaren het pad waarop zij voort dient te gaan in dit leven, als oplossing voor al haar problemen.

Zijn openbaring draagt in haarzelf het bewijs dat zij werkelijk van Hem (swt) afkomstig is; daarmee bewijzend dat de bringer van deze boodschap, Mohammed (saw), waarlijk een profeet is.

Onze visie is dat deze openbaring - de islamitische manier van leven - indien objectief beoordeelt het verstand er van kan overtuigen dat ze van alle alternatieven het beste past bij de realiteit van de mens en het leven.

De missie van Oemma Media, als onafhankelijk orgaan, is vanuit deze visie Islam te presenteren aan de mensen: als alternatief voor de manieren van leven die resulteren uit de ideologieën van mensenhanden.

Ons doel is er voor te zorgen dat discussies betreffende de weg voorwaarts voor de mens Islam op basis van juiste kennis en inzichten, en vrij van vooroordeel en vooringenomenheid, benaderen.

INHOUDSOPGAVE

Redactioneel	4
De startup illusie	6
De vereisten voor de positie van Khalifa	11
Een kritiek op romantische liefde	16
Het Goddelijk Oordeel betreffende - Liefdadigheid (Sadaqa)	22
Betekent “president Trump” een nieuw Amerika?	27
De oorsprong van Islam in Indonesië (deel 3): Lessen in de geschiedenis van “Islam Nusanetra”	32

Redactioneel

De zucht van opluchting waarmee vele moslims in Nederland de recente “verkiezingsnederlaag” van de PVV hebben onthaald is volkomen onterecht.

Met 20 zetels is de PVV namelijk de één na grootste partij van Nederland geworden, nog voor de traditionele grootmachten CDA, PVDA en D66. Het gedachtegoed van de PVV, wat Wilders’ voorganger Hans Janmaat (“Wij schaffen, zodra we de mogelijkheid en de macht hebben, de multi-culturele samenleving af”) een gevangenisstraf wegens aanzetten tot rassenhaat en discriminatie opleverde, is dus volstrekt mainstream geworden.

Sterker nog, het lijkt de norm te zijn geworden, want het gedachtegoed van de PVV heeft het publieke debat in de aanloop naar de verkiezingen gedomineerd. Zo was er de paginagrote advertentie van premier Rutte in het AD, en het interview dat deze verduidelijkte, waarin hij mensen “die naar ons land zijn gekomen voor vrijheid” en “vluchtelingen” verantwoordelijk stelde voor een volgens hem “sluipend proces” van alsmear meer “normoverschrijdend gedrag” in Nederland. Dit was niets meer of minder dan het gelijkstellen van vluchtelingen en allochtonen aan hufters, en dus een duidelijk poging om stemmen te stelen van de PVV.

Bijna alle politici hebben campagne gevoerd op een platform van “angst aanjagen tegen Islam en moslims”. Een toetsing van de verschillende partijprogramma’s aan de Nederlandse grondwet door een commissie samengesteld door de Nederlandse Orde van Advocaten concludeerde: “Partijen proberen zorgen over terrorisme, jihadisme en slecht controleerbare vluchtelingenstromen serieus te nemen en ze komen met plannen om daar iets aan te doen. Alleen sommige van die voorstellen zijn zo drastisch dat ze onze eigen vrijheden op het spel zetten.” De voorzitter van de commissie hekelde naast de plannen van de PVV vooral de plannen van de VVD: “Wat me ook aangrijpt is wat de VVD wil: die stelt voor om de directe werking van internationale verdragen, waar ook mensenrechten bij horen, uit de Nederlandse rechtsorde te halen. Het is toch onwaarschijnlijk dat de grootste regeringspartij

zoiets voorstelt? Als dit doorgaat, kun je voor de Nederlandse rechter geen beroep meer op die mensenrechten doen.”

Met andere woorden, juist degenen die verklaren de “westerse waarden” te willen beschermen zijn degenen die dezen het meest bedreigen. Dat zeggen ook de 23 mensenrechtenorganisaties die recent de Verenigde Naties hebben gewaarschuwd dat de mensenrechtensituatie in Nederland de afgelopen vijf jaar is verslechterd, alsmede Amnesty International volgens wie de situatie in Nederland doet denken aan het Europa van het Interbellum toen de fascisten in Duitsland, Italië en Spanje aan de macht kwamen: “Steeds meer politici profileren zichzelf als anti-establishment. Ze hanteren een politiek van demonisering, die zondebokken aanwijst en hele groepen wegzet om verkiezingen te kunnen winnen.”

Dan rijst de vraag: Is het mogelijk dat ook de gebeurtenissen van na het Interbellum, de gebeurtenissen van de periode 1938 – 1945, zich zullen herhalen in Europa? Aangezien deze gebeurtenissen vooraf zijn gegaan door de kruistochten (1100 – 1300 naar christelijke jaartelling) die gepaard gingen met exterminatie van de Europese joden, en de Herovering van het Iberisch Schiereiland (1000 – 1500 naar christelijke jaartelling) die gepaard ging met exterminatie van zowel joden als moslims, is het moeilijk “nee” te antwoorden op deze vraag.

De enige echte oplossing is een nieuwe visie. Een visie die niet uitgaat van nationalisme en een rijke elite in staat stelt de massa’s uit te buiten, zodat een minderheid tot zondebok aangewezen moet worden om de stabiliteit te behouden. Een visie die de problemen van de mensen daadwerkelijk oplost, die hen in staat stelt om in eerbied en welzijn te leven, ongeacht hun huidskleur, afkomst of status.

Islam is precies dit alternatief. In deze uitgave van Oemma Magazine in sectie Islam daarom een introductie tot “sadaqa”, oftewel de liefdadigheid waartoe Islam de mensen aanspoort, in plaats van de hardvochtigheid en meedogenloosheid waartoe de Nederlandse politici momenteel aansporen. En in sectie Al Khilafa kijkt het artikel “De vereisten voor de positie van Khalifa” verder naar de eigenschappen waarover degenen die

zich verkiesbaar willen stellen als leider van de moslims aan moeten voldoen, zodat eerbied en welzijn voor allen – meerderheden en minderheden – daadwerkelijk gerealiseerd kan worden.

In sectie Politiek, Achtergrond & Geschiedenis deze maal zowel een blik op de geschiedenis, middels een analyse van de lessen die geleerd kunnen worden uit de geschiedenis van Islam in Indonesië, als een blik op de toekomst, middels een analyse van de vraag “Betekent ‘president Trump’ een nieuw Amerika?”.

In sectie Intellectuele Kritiek, ten slotte, een kritiek op het idee van romantische liefde, omdat dit schoonschijnende idee in werkelijkheid desastreuze gevolgen heeft voor het welzijn van de mensen.

We hopen u hiermee van iets van waarde voorzien te hebben. En als u vragen of suggesties voor ons heeft, dan horen we dit graag van u via email.

Abdullah as Siddiq

De startup illusie

Dat economische ongelijkheid een probleem is, daarover bestaat ondertussen bijna een consensus. Internationale organisaties zoals de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) ^[1], het Internationaal Monetair Fonds (IMF) ^[2] en de Wereldbank ^[3] hebben er al voor gewaarschuwd. Vooraanstaande economen, zoals de Nobelprijswinnaars Angus Deaton ^[4], Joseph Stiglitz ^[5] en Paul Krugman ^[6] hebben eveneens grote zorgen geuit betreffende ongelijkheid. En de Council on Foreign Relations, de belangrijkste politieke denktank in Amerika, heeft ongelijkheid zelfs op de geopolitieke agenda geplaatst. ^[7]

Ondernemerschap wordt geregeld gepromoot als oplossing voor dit probleem. President Obama, bijvoorbeeld, heeft als onderdeel van zijn werk tegen ongelijkheid steun voor ondernemerschap georganiseerd, in het bijzonder voor startups. ^[8] Startups zijn nieuwe ondernemingen, met innovatieve ideeën, veelal in het technologie bereik. Beroemde bedrijven zoals Google en Facebook zijn begonnen als startup.

Maar hoe werkt een startup precies? En zijn startups inderdaad een effectief middel tegen ongelijkheid?

Hoe startups werken

Iedere startup begint met een **ondernemer** en een idee om een probleem van de mensen op te lossen. Om dit idee een realiteit te laten worden richt deze ondernemer een bedrijfje op en dit is de startup.

Een startup heeft natuurlijk geld nodig. In de startup wereld komt het benodigde geld vaak van een investeerder. De investeerder koopt een aandeel in de startup van de oprichter en dit geld kan de startup dan gebruiken om haar activiteiten te financieren en door te groeien. In het begin van hun bestaan, wanneer de behoefte aan geld nog niet zo groot is (minder dan USD1 miljoen), werken startups meestal met **Angel Investors**, individuen die hun eigen geld investeren in nieuwe ondernemingen. Op latere momenten, als de startup zich al enigszins bewezen heeft en veel geld (meer dan USD1 miljoen) nodig is om verdere groei mogelijk te maken, dan werken startups meestal met **Venture Capital Fondsen**.

Om een investering mogelijk te maken wordt de startup gewaardeerd. Voor de waardebeoordeling onderzoekt men hoe succesvol de startup kan worden en hoe groot de kans op slagen is voor de startup. Hiervoor kijkt men naar zaken zoals:

- **Het probleem dat de startup zegt te willen oplossen:** Hebben veel mensen het genoemde probleem of slechts weinig? Is dit een lokaal probleem wat inhoudt dat de startup altijd een lokale onderneming zal blijven, of een internationaal probleem wat zou betekenen dat de startup door zou kunnen groeien tot een multinationale onderneming? Is het een groot probleem zodat mensen bereid zijn veel voor de oplossing te betalen of een klein probleem? Enzovoorts.
- **Het idee van de startup om dit probleem op te lossen:** Hoe nauw sluit de oplossing aan bij het probleem? Is de oplossing uniek in de zin dat niemand anders een gelijke oplossing aanbiedt? Kan de oplossing eenvoudig gekopieerd worden door andere, of niet? Enzovoorts.
- **Het team achter de startup:** Beschikken deze mensen over de benodigde kennis en ervaring om de startup juist te leiden?

De oprichter en de investeerder onderhandelen altijd over de waardebeoordeling van de startup. De oprichter wil deze zo hoog mogelijk hebben, want hoe hoger de waardebeoordeling hoe kleiner het aandeel dat hij moet verkopen om het door hem benodigde geld binnen te halen. De investeerder, daarentegen, wil de waardebeoordeling zo laag mogelijk hebben, want hoe lager de waardebeoordeling hoe groter het aandeel dat hij in handen zal krijgen in ruil voor zijn investering.

Op basis van de waardebeoordeling komen de oprichter en de investeerder dan een investering overeen, waaronder de investeerder dan een bedrag x investeert om een aandeel van y in de startup te verkrijgen. De investeerder krijgt hierdoor inspraak in de startup omdat hij mede-eigenaar wordt. Vooral bij latere investeringen, wanneer een gevestigde startup een deel van zichzelf verkoopt aan een Venture Capital Fonds, worden vaak aparte afspraken over hoeveel inspraak het Fonds krijgt. Vaak willen Venture Capital Fondsen namelijk meer invloed dan hun aandeel in de startup rechtvaardigt. De oprichter en het

Venture Capital Fonds kunnen dan bijvoorbeeld overeenkomen dat het Fonds voor haar aankoop van twintig procent van de startup twee van de vijf posities in de Raad van Commissarissen krijgt, alhoewel een aandeel van twintig procent eigenlijk slechts één positie rechtvaardigt.

Het geld van Venture Capital Fondsen komt van institutionele beleggers, zoals pensioenfondsen, en rijke individuen die het investeren niet zelf willen doen maar willen uitbesteden aan professionals. Degenen die hun geld beschikbaar stellen aan Venture Capital Fondsen worden **Limited Partner** genoemd. De afspraak tussen Limited Partners en Venture Capital Fondsen is gewoonlijk dat de winst op de investering gedaan door het fonds met het geld van de partner gedeeld wordt tussen beide partners (de precieze percentages voor de verdeling verschillen van Fonds tot Fonds). Venture Capital Fondsen beconcurreren elkaar voor het geld van de Limited Partners. Ze proberen allemaal de reputatie op te bouwen van “degene die als beste een goed idee kan herkennen en helpen tot bloei te komen”. Hiervoor ontwikkelen ze gewoonlijk een **investeringsthesis**. Dit is een soort van strategie aan de hand waarvan het Venture Capital Fonds aan de potentiële Limited Partners kan uitleggen wat ze met het geld zal gaan doen. Voorbeelden van investeringsthesen zijn “wij investeren in de volgende generatie social media” of “wij investeren in de technologieën die het bankwezen op zijn kop zullen zetten”.

Met het geld van de Limited Partners dat de startups via de Venture Capital Fondsen krijgen nemen ze ondermeer **werknemers** in dienst. Niet zelden zijn de werknemers ook investeerders in de onderneming. Startups proberen hun kosten namelijk zo laag mogelijk te houden. Daarom bieden ze potentiële werknemers gereld een laag salaris *plus* een aandeel in de startup aan. Dit houdt de kosten laag want een aandeel in de startup kost de startup geen geld. Pas wanneer de startup voor winst verkocht wordt, bijvoorbeeld aan een andere onderneming of middels een beursgang, dan heeft het aandeel een financiële consequentie. De werknemers die in ruil voor hun arbeid een aandeel in de startup hebben gekregen krijgen dan in principe een deel van de verkoopopbrengst.^[9]

In de praktijk zijn startups zijn dus een

samenwerking tussen Limited Partners, Venture Capital Fondsen, oprichters en werknemers.

Wie profiteert van succesvolle startups?

Verreweg de meeste startups mislukken. De ervaring leert dat van iedere honderd startups er maximaal tien echt succesvol worden. Verreweg de meesten zijn binnen twee jaar failliet.^[10]

Als een startup failliet gaat dan verliest de Limited Partner zijn geld. Het Venture Capital Fonds verdient dan geen geld. De oprichter krijgt niets voor de tijd en de arbeid die hij in de startup heeft gestoken. En het aandeel van de werknemer in de startup wordt waardeloos, waardoor zijn enige resultaat het karige loon is dat hij heeft ontvangen van de startup.

Als een startup wel een succes wordt, dan verdienen de Limited Partner en het Venture Capital Fonds miljoenen. Als de oprichter goed onderhandeld heeft tijdens zijn zoektocht naar investeerders dan verdient ook hij, evenals zijn medewerkers, grof geld. Vaak, echter, wordt het positieve resultaat niet zo eerlijk verdeeld.

In de praktijk eisen de Venture Capital Fondsen van de oprichters een preferentieel eigendomsaandeel in ruil voor hun investering. Een preferentieel eigendomsaandeel kan verschillende vormen aannemen, maar hun resultaat is eigenlijk altijd gelijk: bij verkoop van de startup krijgt het Venture Capital Fonds meer van de winst dan waar zij gezien haar investering recht op heeft. In een veel voorkomende vorm van het preferentieel eigendomsaandeel krijgt het Venture Capital Fonds het recht om:

1. Zijn oorspronkelijke investering terug te krijgen
2. Een rente te krijgen over zijn oorspronkelijke investering
3. Zijn aandeel in de winst te krijgen (20% als hij 20% van de startup heeft gekocht, of 30% als hij 30% van de startup heeft gekocht, enzovoorts)

De oprichter en de werknemers, echter, krijgen hun oorspronkelijk investering in de startup niet

terug en ze krijgen ook geen rente over deze oorspronkelijk investering. Ze krijgen enkel hun deel van de verkoopprijs van de startup die overblijft nadat het Venture Capital Fonds drie keer geld uit de pot gehaald heeft.

Het gebeurt soms ook dat de Venture Capital Fondsen een meervoudsclausule laten opnemen in de investeringsovereenkomst. In dit voorbeeld van het preferentieel eigendomsaandeel krijgt het Venture Capital Fonds:

1. Zijn oorspronkelijke investering terug
2. Een rente over zijn oorspronkelijke investering
3. Zijn aandeel in de winst (20% als hij 20% van de startup heeft gekocht, of 30% als hij 30% van de startup heeft gekocht, enzovoorts)
4. Nog een keer zijn aandeel in de winst (nog eens 20% als hij 20% van de startup heeft gekocht, of nog eens 30% als hij 30% van de startup heeft gekocht, enzovoorts)

In dit geval krijgen de oprichter en de werknemers dus nog minder van de verkoopprijs van de startup, omdat zij hun deel krijgen van wat overblijft nadat het Venture Capital Fonds heeft genomen wat zij volgens de investeringsovereenkomst mocht nemen.^[11]

Startups en ongelijkheid

Het komt voor dat de oprichter van een startup zo slecht onderhandeld heeft met de investeerders, dat hij met lege handen achter blijft zelfs wanneer zijn startup voor miljoenen wordt verkocht.^[12]

Wat vaker voorkomt, echter, is dat de oprichter met de Venture Capital Fondsen een afspraak overeenkomt die de werknemers effectief buitensluit. Zowel de oprichter als de Venture Capital Fondsen nemen dan een preferentieel eigendomsaandeel, terwijl de werknemers een gewoon eigendomsaandeel wordt gegeven. In dergelijke gevallen is de verkoopprijs van de startup al helemaal verdeeld onder de oprichter en de Venture Capital Fondsen op het moment dat de beurt aan de werknemers is om hun deel te krijgen. Zij krijgen dan hun deel van helemaal niets.^[13]

Maar de werknemers van startups zijn ook op

andere manieren achtergesteld ten opzichte van oprichters en de Venture Capital Fondsen.

a. Oprichters en de Venture Capital Fondsen hebben de dominante stem in de startup en kunnen dus de beslissingen nemen die gunstig zijn voor hen, en niet gunstig voor de werknemers, ook als de werknemers een aandeel in de startup is geven.

b. Werknemers kunnen hun tijd in slechts één startup investeren. Venture Capital Fondsen, echter, kunnen hun geld uitspreiden over verschillende startups en doen dit ook. Werknemers hebben een hele kleine kans dat hun startup de nieuwe Google zal zijn, in welk geval ze immens veel geld zouden kunnen verdienen, en een hele grote kans dat hun investering niets waard zal zijn. Omdat Venture Capital Fondsen geld investeren in plaats van tijd en arbeid zoals de werknemers, kunnen zij hun investering uitspreiden. Als ook maar één van die investeringen een succes wordt, dan is dit vaak voldoende voor winst op de totale investering van het Venture Capital Fonds. Bijvoorbeeld, als het fonds honderd maal 1 miljoen investeert, en één van die investeringen is Uber, dan zorgt de winst die het fonds op Uber maakt ervoor dat ze veel meer dan de geïnvesteerde 100 miljoen terugkrijgt. Het investeringsrisico (“kans op niets”) is dus veel groter voor werknemers dan voor Venture Capital Fondsen.

c. Werknemers zitten vast aan hun startup. Als ze de startup verlaten, namelijk, verliezen ze hun investering in de startup. Ze kunnen deze niet doorverkopen. Venture Capital Fondsen, daarentegen, kunnen de startup wel verlaten en hun investering doorverkopen.^[14]

Ook de startup wereld is dus zo georganiseerd dat degenen met geld, de rijken, een voorkeurspositie innemen terwijl degenen die enkel arbeid kunnen investeren, de (relatieve) armen, zijn achtergesteld.

Sommige insiders in Silicon Valley verwachten dat tenzij drastische maatregelen worden genomen, deze achterstelling van de werknemers enkel erger zal worden. Volgens Professor Douglas Rushkoff, de man die de term “viral” uitgevonden heeft, zullen in dit geval tech-werknemers “16 tot 20 uur per dag komen te werken, voor

slechts weinig geld ... En zij zullen de gelukkigen zijn, want zij zullen tenminste werk hebben.” [15]

silicon-valley-is-broken-and-heading-for-social-unrest-argues-media-theorist/

[1] “Is inequality good or bad for growth?”, <http://oecdinsights.org/09/12/2014/is-inequality-good-or-bad-for-growth/>

[2] “Causes and Consequences of Income Inequality: A Global Perspective”, <https://www.imf.org/external/pubs/ft/sdn/2015/sdn1513.pdf>

[3] “Poverty, Inequality, and Evaluation : Changing Perspectives”, <https://openknowledge.worldbank.org/handle/22769/10986>

[4] “The Winner of the Nobel Prize in Economics Has Deep Concerns About Income Inequality”, http://www.slate.com/blogs/moneybox/12/10/2015/angus_deaton_winner_of_the_2015_nobel_economics_prize_has_deep_concerns.html

[5] “Joseph Stiglitz, Nobel laureate, says economic inequality is a choice”, <http://www.cbc.ca/news/canada/british-columbia/joseph-stiglitz-economic-inequality1.3326999->

[6] “Inequality distorting economy, U.S. economist Paul Krugman says”, <http://www.cbc.ca/news/business/inequality-distorting-economy-u-s-economist-paul-krugman-says1.1308061->

[7] “Inequality”, *Foreign Affairs Magazine*, januari & februari 2016, <https://www.foreignaffairs.com/articles/world/08-12-2015/inequality>

[8] “Fact Sheet: President Obama Announces New Commitments from Investors, Companies, Universities, and Cities to Advance Inclusive Entrepreneurship at First-Ever White House Demo Day”, <https://www.whitehouse.gov/the-press-office/04/08/2015/fact-sheet-president-obama-announces-new-commitments-investors-companies>

[9] “How Funding Works – Splitting The Equity Pie With Investors”, <http://fundersandfounders.com/how-funding-works-splitting-equity/>

[10] “Silicon Valley’s culture of failure ... and <the walking dead> it leaves behind”, <http://www.theguardian.com/technology/2014/jun/28/silicon-valley-startup-failure-culture-success-myth>

[11] “Beware the trappings of liquidation preference”, <http://venturebeat.com/16/08/2010/beware-the-trappings-of-liquidation-preference/>

[12] “Five founders left to split just 36,000\$ after their tech startup gets sold for 82\$ million and one only gets 99\$”, <http://www.dailymail.co.uk/news/article2317924-/Five-founders-left-split-just-000-36-tech-startup-gets-sold-82million.html>

[13] “When a Unicorn Start-Up Stumbles, Its Employees Get Hurt”, http://www.nytimes.com/27/12/2015/technology/when-a-unicorn-start-up-stumbles-its-employees-get-hurt.html?_r=0

[14] “Everything I wish I’d known about the technology speculation industry”, <https://medium.com/inconvenient-and-unreasonable/everything-i-wish-i-d-known-about-technology-speculation-bd20868cfaf#0.k5b2fy1fa>

[15] “Silicon Valley is broken and heading for social unrest, argues media theorist”, *Quartz*, <http://qz.com/626811/>

**De vereisten voor de positie
van Khalifa**

Er bestaat geen twijfel dat Allah (swt) de moslims heeft verplicht om een leider voor hun gemeenschap aan te stellen. Hij (swt) zegt namelijk ondermeer:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ
وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

“O jullie die geloven, gehoorzaam Allah, en gehoorzaam de Boodschapper, en degenen met autoriteit onder jullie.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera An Nisaa 4, vers 59)

De plicht om “degenen met autoriteit” te gehoorzamen kan niet vervuld worden als er geen mensen met autoriteit zijn. De plicht tot gehoorzaamheid verplicht daarom de benoeming van mensen in posities van autoriteit en leiderschap.

Er bestaat ook geen twijfel dat Allah (swt) de moslims in positie van autoriteit en leiderschap heeft verplicht om te oordelen op basis van Islam. Hij (swt) zegt namelijk ondermeer:

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

“En wie niet oordeelt (tussen de mensen) op basis van Allah heeft nedergezonden, zij zijn de ongelovigen.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maa-ida 5, vers 44)

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

“En wie niet oordeelt (tussen de mensen) op basis van Allah heeft nedergezonden, zij zijn de tirannen.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maa-ida 5, vers 45)

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

“En wie niet oordeelt (tussen de mensen) op basis van Allah heeft nedergezonden, zij zijn de zondaren.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maa-ida 5, vers 47)

وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ

“En oordeel (tussen de mensen) tussen hen volgens wat Allah nedergezonden heeft, en volg hun lage verlangens niet, en pas op dat zij jouw niet weg leiden van iets dat Allah tot jouw heeft nedergezonden”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maa-ida 5, vers 49)

De hoogste positie van autoriteit is de positie van Khalifa. Het bewijs hiervoor is hetgeen Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: “De belangen van Bani Israïel werden behartigd door Profeten. Na het sterven van iedere Profeet werd deze opgevolgd door een andere Profeet. Er is geen Profeet na mij, maar er zullen Khoelafa’u (meervoud van Khalifa) zijn.” (Moeslim) Met andere woorden, de Khalifa is de opvolger van Profeet Mohammed (saw) in het regeren over de mensen en dus de hoogste leider in de Islamitische Staat Al Khilafa.

In de visie van Islam is de positie van Khalifa, zoals al de positie van leiderschap, niet een eer maar een taak. Profeet Mohammed (saw) heeft namelijk gezegd: “De Imaan is zoals een herder en hij is verantwoordelijk voor zijn kudde” (Al Boechari, Moeslim) Een herder heeft de zorg voor zijn kudde, oftewel hij moet ervoor zorgen dat zijn kudde veilig en wel is. Net zo moet de Khalifa er voor zorgen dat de mensen onder zijn hoede, zowel de moslims als de niet-moslims, veilig en wel zijn.

Dat dit geen eenvoudige taak is behoeft geen betoog. Niet iedereen zal daarom Khalifa kunnen zijn. Allah (swt) heeft het echter niet aan het verstand van de mensen overgelaten om te bepalen welke personen geschikt zijn voor de positie van Khalifa, en welke niet. Hij (swt) heeft de vereisten voor de positie van Khalifa reeds bepaald.

Islam

De eerste vereiste waaraan degenen die zich verkiesbaar willen stellen voor de positie van Khalifa

moeten voldoen is de vereiste van Islam, oftewel de persoon moet moslim zijn. Het bewijs hiervoor is hetgeen Allah (swt) zegt:

وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

“En Allah zal de ongelovigen geen weg boven de gelovigen geven”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera An Nisaa 4, vers 141)

De betekenis van dit vers is dat Allah (swt) niet wil dat de ongelovigen een positie boven de gelovigen innemen. Hij (swt) wil hen geen pad tot deze positie geven, wat aangeeft dat Hij (swt) niet wil dat dit gebeurt, oftewel de moslims moeten ervoor zorgen dat dit niet gebeurt.

Mannelijkheid

De tweede vereiste is dat de persoon man is, omdat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“Een volk dat een vrouw aanstelt om de belangen te behartigen zal nimmer succesvol zijn.”* (Al Boechari)

Volwassenheid

De derde vereiste is dat de persoon volwassen is. Dit is omdat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd dat kinderen niet verantwoordelijk zijn voor hun daden: *“De pen (die de daden van mensen registreert) is opgeheven in drie gevallen: Het kind totdat deze puberteit bereikt, de krankzinnige totdat deze weer bij zinnen komt, en degene die slaapt totdat hij wakker wordt.”* (Aboe Dawoed) Als een kind niet verantwoordelijk is voor zijn eigen daden dan kan deze onmogelijk de verantwoordelijkheid nemen voor de veiligheid en het welzijn van de gemeenschap.

Geestelijke gezondheid

Voor dezelfde reden dat een kind geen *Khalifa* kan worden kan ook de krankzinnige zich verkiesbaar stellen. Ook deze persoon is niet verantwoordelijk is voor zijn eigen daden omdat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd *“de krankzinnige totdat deze weer bij zinnen komt”* en hij dus evenmin de verantwoordelijkheid kan nemen voor de veiligheid en het welzijn van de gemeenschap. De

vierde vereiste voor de positie van *Khalifa* is daarom geestelijk gezondheid.

Rechtvaardigheid

Allah (swt) eist rechtvaardigheid van alle mensen:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاَنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ

“Jullie die geloven! Wees standvastig voor Allah als getuigen van de rechtvaardigheid. En laat de afkeer van bepaalde mensen jullie er niet toe brengen niet rechtvaardig te zijn. Wees rechtvaardig, dat is dichter bij godvrezendheid.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maa-ida 5, vers 8)

Als dit een eis op alle mensen is, dan is dit voorzeker een eis op de *Khalifa* die verantwoordelijk is voor de mensen. Rechtvaardigheid is daarom de vijfde vereiste voor de positie van *Khalifa*.

Vrijheid

Als een persoon door andere mensen gedomineerd wordt die voor hem bepalen wat hij moet beslissen, zoals een slaaf die gehoorzaam moet zijn aan zijn eigenaar, dan kan deze persoon niet een leider zijn. Een leider wordt immers autoriteit gegeven, oftewel het recht om voor andere mensen beslissingen te nemen. Iemand die geen beslissingen voor zichzelf kan nemen, kan ook zeer zeker geen beslissingen voor anderen nemen. Vrijheid is daarom de zesde vereiste voor de positie van *Khalifa*.

Bekwaamheid

De zevende vereiste voor de positie van *Khalifa* is bekwaamheid. Dit is omdat de persoon die verkozen wordt tot *Khalifa* effectief een contract aangaat met de mensen: de mensen beloven hem te zullen gehoorzamen en hij belooft voor hen te zullen zorgen zoals Islam voorgeschreven heeft. Iemand die niet bekwaam genoeg is om voor de mensen te zorgen zoals Islam voorschrijft kan deze belofte niet doen.

Sommige geleerden hebben nog verdere vereisten gesteld aan de Khalifa, zoals geleerdheid of afkomst.

Geleerdheid

Sommigen hebben gezegd dat de positie van Khalifa één specifieke bekwaamheid vereist, namelijk de bekwaamheid om zelfstandig Islamitische oordelen betreffende vraagstukken te achterhalen in de bronnen van Islamitische wetgeving. Zij zeggen feitelijk "In het contract tussen de mensen en de Khalifa, beloven de mensen de Khalifa te zullen gehoorzamen en belooft de Khalifa dat hij voor hen zal zorgen zoals Islam voorgeschreven heeft, dus moet de Khalifa weten wat precies Islam voorgeschreven heeft."

Het probleem met deze opvatting is dat een persoon naast zelfstandige studie van de bronnen van Islamitische wetgeving ook op andere manieren Islamitische oordelen betreffende vraagstukken kan achterhalen. Bijvoorbeeld, hij kan andere mensen die in staat zijn zelfstandig Islamitische oordelen betreffende vraagstukken te achterhalen in de bronnen van Islamitische wetgeving vragen wat zij denken dat het Islamitische oordeel is in een kwestie.

Er zijn ook geen openbaringen in de Koran of de Soenna van Profeet Mohammed (saw) die zeggen dat leiders in het algemeen, of specifiek de Khalifa, rechtsgeleerden moeten zijn.

De correcte opvatting is derhalve dat geleerdheid niet een vereiste voor de positie van Khalifa is. Het is aanbevelenswaardig om een persoon tot Khalifa te verkiezen die zelfstandig Islamitische oordelen betreffende vraagstukken kan achterhalen in de bronnen van Islamitische wetgeving. Maar het is niet noodzakelijk.

Afkomst

Er zijn overleveringen van Profeet Mohammed (saw) die aan lijken te geven dat de Khalifa van de Qoraisji-stam moet zijn. Bijvoorbeeld heeft Profeet Mohammed (saw) gezegd: "Deze kwestie is van de Qoraisj. Niemand zal hen betwisten zolang zij de religie ten uitvoer brengen, of Allah zal hem wegslepen met zijn gezicht op de grond." (Al

Boechari). En: "Het Kalifaat zal bij de Qoraisj blijven zelfs als er nog maar twee over zijn." (Moeslim) En: "De mensen volgen Qoraisj zowel in het goede als in het slechte." (Moeslim)

Er zijn verschillende andere overleveringen zoals deze, en sommige geleerden zeggen dat de bevolking van Al Madina na de dood van Profeet Mohammed (saw) vanwege deze overleveringen accepteerden dat één van de emigranten uit Mekka, Aboe Bakr As Siddiq (ra), de Khalifa werd. De leiders van de mensen van Al Madina stelden eerst iemand uit hun midden voor als Khalifa, te weten Sa'ad bin 'Oebada (ra). Maar de leiders van de emigranten uit Mekka zeiden "De Imaams zijn van de Qoraisj", wat de leiders van de mensen van Al Madina accepteerden. (Imaam Al Mawardi in "Al Ahkaam Al Soeltaniyya")

Echter, geen van de overleveringen betreffende de Khalifa en de Qoraisj-stam maakt gebruik van een taalvorm waaruit een plicht blijkt. Profeet Mohammed (saw) beschrijft met "Niemand zal hen betwisten" een toekomst. Met "Het Kalifaat zal bij de Qoraisj blijven" en "De mensen volgen Qoraisj" beschrijft hij (saw) een waarneembare realiteit. Volgens de regels van Islamitische jurisprudentie geven overleveringen van Profeet Mohammed (saw) in de informatieve vorm een voorkeur aan en niet een plicht. Tenzij iets in de informatieve overlevering op een plicht duidt, zoals "dat gaat problemen geven" of "dit zal Allah (swt) boos maken". In de informatieve overleveringen betreffende de Khalifa en de Qoraisj-stam is er echter niets dat op een plicht duidt. "Niemand zal hen betwisten zolang zij de religie ten uitvoer brengen, of Allah zal hem wegslepen met zijn gezicht op de grond" betekent namelijk dat opstandigheid tegen een leider van de Qoraisj niet toegestaan is. Het betekent niet dat een niet-Qoraisji geen leider van de moslims mag zijn.

Verder heeft Profeet Mohammed (saw) in "Deze kwestie", oftewel de kwestie leiderschap, zelf mensen tot leider benoemt die niet tot de Qoraisj-stam behoorden, zoals 'Abdoellah bin Roewaha, Zaid bin Haritha, en Osama bin Zayd. Hij (saw) heeft zelf ook gezegd: "Luister en gehoorzaam (jullie leider) zelfs als een Ethiopische slaaf met een hoofd als een rozijn over jullie benoemt wordt." (Al Boechari)

De afkomst van een persoon is dus niet een

voorwaarde voor de positie van *Khalifa*. De persoon die zich verkiesbaar wil stellen voor de positie hoeft niet van de Qoraisji-stam te zijn, maar het is aanbevelenswaardig wanneer hij dit wel is.

Een kritiek op ro

A stylized black silhouette of a person's profile, facing right, is set against a vibrant sunset background. The background transitions from a deep purple at the top to a bright yellow-orange at the bottom. The silhouette is solid black and captures the essential shape of the head, nose, and jawline.

romantische liefde

Je ontmoet iemand en je voelt een klik. Je leert de andere beter kennen en realiseert je dat je weet wat hij of zij voelt en denkt. En dat het allemaal wederzijds is. Dan, zo zegt men, heb je “de ware” ontmoet. Dan is er sprake van “echte liefde”. En dan trouw je. Want trouwen, dat doe je niet voor geld of sociale status. Trouwen doe je enkel voor de echte liefde.

Voor de meeste mensen is dit de normaalste zaak van de wereld. Toch is dit idee van romantische liefde een relatief recent fenomeen.

De geschiedenis van het huwelijk

Betreffende de oorsprong van het huwelijk zeggen sommigen dat dit instituut is ontstaan zodat vrouwen beschermd konden worden. Anderen zeggen dat het huwelijk is ontstaan zodat vrouwen op legale wijze, zonder dat dit door de gemeenschap als misdaad zou worden gezien, uitgebuit konden worden. Weer anderen zeggen dat het huwelijk is ontstaan zodat relaties tussen families gebouwd konden worden, waardoor samenlevingen konden ontstaan waarin mensen elkaar steunden, hielpen en beschermden. ^[1]

De laatste verklaring is meest waarschijnlijk de juiste omdat deze verklaard waarom het huwelijk door de geschiedenis heen een instrument is geweest om rijkdom en politieke macht te vergaren, danwel te beschermen. De mensen in de oudheid ervoeren waarschijnlijk wel romantische liefde, maar het was voor hen enkel niet een reden om in het huwelijk traden.

De oude Grieken keken bijvoorbeeld neer op romantische liefde. Plato definieerde de romantische liefde, *eros* in het oud-Grieks, als “een gepassioneerd verlangen naar het bezitten van het goede, het mooie”. In de visie van Plato zijn er verschillende dingen waarvoor een man deze emotie kan voelen. Mannen van laag niveau voelen romantische liefde voor de uiterlijke schoonheid van een andere man, zei hij. Mannen van een hoger niveau voelen romantische liefde voor de ziel van de andere man, oftewel zijn moraal. Van weer een hoger niveau is de man die romantische liefde voelt voor nobele activiteiten. En van het hoogste niveau is de man die romantische liefde voelt voor kennis. ^[2] Deze visie op liefde maakt duidelijk dat volgens de oude Grieken het

huwelijk tussen man en vrouw niets met romantische liefde van doen had, omdat eros is hun visie een emotie tussen mannen is. Het huwelijk tussen man en vrouw was volgens Plato enkel om kinderen voort te brengen. Hij stelde daarom voor om het huwelijk radicaal te hervormen door de staat verantwoordelijk te maken voor het samenbrengen van mannen en vrouwen: de staat zou moeten bepalen welke man met welke vrouw trouwt, zodat het huwelijk de juiste eigenschappen bij elkaar brengt en de beste kinderen geboren doet worden. ^[3]

Aristoteles stelde een meer beperkte rol van de staat voor. Volgens hem zouden mensen wel zelf moeten mogen beslissen met wie ze trouwen, maar onder beperking van wetten opgesteld door de staat. De staat moet volgens Aristoteles wetten ten uitvoer brengen die ervoor zorgen dat de juiste kinderen geboren worden en op de juiste manier opgevoed worden door de vader en de moeder en er zo voor zorgen dat de juiste mannen met de juiste vrouwen trouwen, op de juiste leeftijd, enzovoorts. ^[4]

Plato en Aristoteles waren het er dus over eens dat dat het huwelijk niet op romantische liefde gebaseerd moet zijn. Het huwelijk moet ervoor zorgen dat kinderen geboren worden en juist opgevoed worden, zeiden zij beiden, en dus gebaseerd worden op praktische overwegingen en niet op emotie.

In het Europa van de Middeleeuwen was het dominante idee, geformuleerd door kerkelijke filosofen zoals Augustinus van Hippo en Thomas van Aquinas, dat de mens in dienst van God hoort te leven. Dientengevolge geloofde men in deze periode dat de mens niet zijn emotionele verlangens naar aardse zaken na hoort te jagen, maar hoort te werken om de tevredenheid van God te verdienen.

In de visie van Middeleeuws Europa was het huwelijk daarom in principe zondig. Het kernidee van deze tijd was namelijk dat de mens God lief hoort te hebben, naar Hem dient te verlangen en Hem volledig trouw te zijn. Deze emoties hoorde de mens dus niet te voelen voor een ander mens. De kerkelijke filosofen erkenden echter dat niet ieder mens in staat is zich zo compleet over te geven aan God – feitelijk, te leven als een monnik

of non. Het huwelijk tussen man en vrouw was daarom volgens hen een “mindere zonde”: niet trouwen en dan toch een relatie hebben met het andere geslacht werd gezien als nog erger dan trouwen, en daarom accepteerden de katholieke kerk het huwelijk uit noodzaak. Het werd toegestaan als de “mindere van twee kwaden”. Het huwelijk was in Middeleeuws Europa dus niet een bekroning van de romantische liefde die twee mensen voor elkaar voelen. Integendeel, op deze emotie werd neergekeken. De katholieke kerk zag romantische liefde zelfs als een vorm van afgoderij, oftewel als een emotie die te allen tijde voorkomen moest worden, ook binnen het huwelijk.^[5] Het resultaat van deze visie was dat de mensen hun huwelijkse partner niet kozen vanwege gevoelens van romantische liefde, maar voor andere redenen zoals het vergaren of het behouden van rijkdom en macht.

In de 11e eeuw naar christelijke jaartelling kwam in Frankrijk een traditie op die de katholieke visie op romantische liefde bestreed. Onder invloed van Arabische poëzie en de bredere Arabische cultuur^[6] begonnen dichters, *troubadours*, in Frankrijk te verhalen over ridders die romantische liefde voelden voor een voor hen onbereikbare vrouw, zoals de echtgenote of dochter van een nobelman. In deze literaire traditie, *Hoofse Liefde* genoemd, wordt niet neergekeken op de romantische liefde. De ridder probeert zijn romantische liefde te tonen door heldendaden te verrichten voor zijn geliefde, waarna zij haar liefde kan tonen door een blijk van attentie. De populariteit van deze verhalen zorgde ervoor dat romantische liefde als respectabel, zelfs eerbiedwaardig gezien werd door de mensen. Het zorgde er echter niet voor dat romantische liefde geaccepteerd werd als een reden voor het huwelijk. Het huwelijk bleef gebaseerd op economische en politieke belangen. Romantische liefde hoorde men te voelen voor iemand met wie men niet getrouwd was.^[7]

Het waren de Protestanten in Engeland en het noordwesten van Europa die vanaf de 16e eeuw naar christelijke jaartelling romantische liefde tot een reden voor het huwelijk maakten. Zij verzetten zich tegen het katholieke christelijke idee dat het huwelijk enkel een bescherming tegen zonde en een instrument voor voortplanting was. Ze kwamen met een ander begrip van de bijbel en wezen op het feit dat deze zegt dat God voor Adam

een echtgenote – Eva – heeft geschapen, daarbij heeft gezegd dat Hij dit deed zodat Adam niet alleen zijn zou zijn maar een partner zou hebben, en dat dit alles plaatsgevonden heeft voor de val van Adam en Eva uit het Paradijs. De protestanten concludeerden hieruit dat het huwelijk goed is, dus niet “de mindere van twee kwaden” zoals de katholieke kerk zei, en dat liefde het fundament onder het huwelijk moet zijn. Dit betekende in de praktijk nog niet dat mensen met elkaar trouwden omdat ze van elkaar hielden. De meeste huwelijken bleven gesloten voor financiële en politieke redenen. Maar eenmaal getrouwd mochten man en vrouw nu van elkaar houden en werden zij zelfs aangespoord om te doen wat de liefde zou doen aanwakkeren.^[8]

Het idee dat zegt dat romantische liefde de reden moet zijn voor een huwelijk kwam na de Tweede Wereldoorlog op. Dit had voor een deel te maken met de economische ontwikkeling die Amerika op dat moment doormaakte. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden vrouwen opgenomen in de beroepsbevolking omdat de mannen als soldaat aan het front in Europa en Azië moesten vechten. Het taboe op de “werkende vrouw” werd hiermee doorbroken. Na beëindiging van de oorlog keerde de oorspronkelijke situatie dus niet meer terug, maar nam het percentage werkende vrouwen gestaag toe. Meer en meer vrouwen werden hierdoor financieel zelfstandig en onafhankelijk van de man, waardoor een huwelijk voor een vrouw niet langer noodzakelijk was om te kunnen overleven. Ongeveer tegelijkertijd kwam in Amerika de consumptie economie op die de mensen voorhoudt dat “genieten in het leven” de allerbelangrijkste zaak is. Hierdoor ontstond de opvatting dat liefde een voorwaarde voor het huwelijk is. Als het leven om “gelukkig zijn” draait, waarom zou je dan trouwen met iemand voor wie je geen liefde voelt, als hiervoor geen economische noodzaak bestaat? Vervolgens ontstond het idee dat men enkel met “de ware” moet trouwen, omdat de liefde in het huwelijk anders niet perfect zal zijn en dus het doel van het huwelijk niet gerealiseerd wordt.^[9]

Een kritiek op het moderne idee van romantische liefde als reden voor het huwelijk

De opkomst van het idee van “de ware” heeft twee belangrijke gevolgen gehad. Ten eerste is het aantal huwelijk sterk afgenomen. In de jaren '50 van de vorige trouwden ieder jaar gemiddeld 90 per 1,000 Amerikaanse vrouwen. Aan het begin van de 21e eeuw was dit aantal gedaald tot nog slechts 31 van per 1,000 Amerikaanse vrouwen. De verklaring hiervoor is dat er tegenwoordig langer gewacht wordt met trouwen, want mensen nemen nu de tijd om “de ware” te vinden.^[10] Ten tweede is het aantal huwelijken dat in scheiding eindigt toegenomen. Van de huwelijken die in de jaren '60 van de vorige eeuw in Amerika afgesloten zijn, was 20 jaar later ongeveer 32% ontbonden. Voor de huwelijk uit de jaren '70 lag het scheidingspercentage na 20 jaar op ongeveer 37%, voor huwelijk uit de jaren '80 op ongeveer 38%, en voor huwelijk uit de jaren '90 op ongeveer 36%.^[11] De mens is blijkbaar niet erg goed in het herkennen van “de ware” – het kost hem veel tijd en hij maakt veel fouten. Wat is het probleem?

De Brits-Zwitserse filosoof Alain de Botton heeft deze kwestie^[12] onderzocht en is tot de volgende conclusies gekomen:

Ten eerste zijn de meeste mensen zich niet bewust van hun eigen tekortkomingen. Volgens De Botton is de realiteit echter dat iedereen in meer of mindere mate gewoontes en karaktereigenschappen heeft die vreemd en/of onaangenaam zijn voor anderen. De gemiddelde mens is zich hier vaak niet van bewust omdat ouders, verblind door ouderlijke liefde, de neiging hebben om de vervelende gewoontes en karaktereigenschappen van hun kinderen te zien als “charmante” eigenschappen. Vrienden spreken elkaar gewoonlijk ook niet aan op elkanders vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen – als iemand deze te erg vindt om te accepteren dan eindigt de vriendschap gewoon. Ten gevolge hiervan denken de meeste mensen “een redelijk goede persoon” te zijn en “makkelijk in de omgang”, terwijl de meeste mensen dit niet zijn. Bijna alle mensen komen met een unieke “gebruiksaanwijzing”, maar zij realiseren zich dit niet omdat er niemand is die hen hierop wijst.

Ten tweede, zegt De Botton, is het “ontmoeten van de ware” in feite een emotie. Voor een voor het verstand onverklaarbare reden voelt een persoon zich aangetrokken tot een andere persoon,

en men ziet de vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen van de ander dan wel maar het idee van “de ware” zegt dan dat dezen niet zo belangrijk zijn. Want, zegt het idee van “de ware”, wat je voelt, de liefde, dat is de waarheid. Vanwege het idee van “de ware” hebben mensen dus de neiging om in eerste instantie de vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen van het object van hun liefde te negeren.

Ten derde wijst De Botton erop dat de romantische liefde, die vanwege het idee van “de ware” ertoe leidt dat de mens de vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen van zijn geliefde doet negeren, niet een permanent gevoel is. Het verdwijnt na een bepaalde tijd en vanaf dat specifieke moment krijgt het verstand te overhand. Vanaf dat moment beginnen partners elkaar verstandelijk analyseren en realiseren ze zich elkanders vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen. Omdat het idee van “de ware” zegt dat de partner een perfecte match moet zijn, beginnen partners zich in deze fase van hun relatie zich te irriteren aan elkaar – omdat beide partners niet in de gaten hebben dat zijzelf ook vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen hebben, kunnen ze de vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen van hun partner niet relativiseren.

Het idee van “de ware” zet de mens dus feitelijk op het verkeerde been. Het zegt dat er iemand bestaat die een perfecte match bestaat. Twee mensen wier vreemde en onaangename gewoontes en karaktereigenschappen de ander nooit zullen irriteren en die nooit deze gewoontes en karaktereigenschappen geïrriteerd zullen raken. Omdat dit in de realiteit niet bestaat, en de partners elkaar onvermijdelijk in meer of mindere mate zullen irriteren, leidt het idee van “de ware” volgens De Botton tot echtscheiding. Het idee zegt dat irritatie niet juist is en een teken van een verkeerde partnerkeuze. Vanwege het idee van “de ware” concluderen partners dus uit zelfs de kleinste, volkomen natuurlijke en te verwachten irritatie dat ze niet elkaars ware zijn.

Voor een succesvol huwelijk moet de mens, volgens De Botton, het idee van “de ware” verlaten. In plaats hiervan, zegt De Botton, moet de mens

ervan uitgaan dat hij niet “de ware” zal trouwen. Iedere mens moet in gedachten houden dat hij of zij zelf ook vreemde of onaangename gewoontes of karaktereigenschappen heeft, net zoals alle andere mensen dezen hebben. Met andere woorden, ieder mens moet ervan uitgaan dat niemand perfect is, en dus verwachten dat het huwelijk uiteindelijk met een persoon zal zijn die vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen heeft.

Wie met dit idee het huwelijk in stapt, zegt De Botton namelijk, zal irritaties vanwege vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen verwachten, en dus niet zien als een mislukking van het huwelijk maar als een vanzelfsprekend onderdeel van het huwelijk.

Wanneer partners aldus naar het huwelijk kijken, en een manier ontwikkelen om elkaar op vriendelijke en niet-confronterende wijze aan te spreken op vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen, die zullen uiteindelijk leren elkaanders vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen te accepteren, or een manier vinden om hiermee om te gaan. Waardoor voorkomen wordt dat de irritatie die resulteert uit vreemde of onaangename gewoontes en karaktereigenschappen, en die in geval van het idee van “de ware” vaak leidt tot echtscheiding, de bovenhand gaat voeren in de relatie. En beide partners zich concentreren op elkaanders goede eigenschappen.

Beech, Romania, 1992, http://www.persee.fr/doc/roma_1992_8029-0035_num_2180_449_113

[7] “Courtly Love”, https://en.wikipedia.org/wiki/Courtly_love

[8] Ibidem noot 1

[9] Ibidem noot 1

[10] “The Disestablishment of Marriage”, Stephanie Coontz, New York Times, 22 juni 2013, http://www.nytimes.com/23/06/2013/opinion/sunday/coontz-the-disestablishment-of-marriage.html?_r=0

[11] “The Divorce Surge Is Over, but the Myth Lives On”, Claire Cain Miller, New York Times, 2 december 2014, <http://www.nytimes.com/02/12/2014/upshot/the-divorce-surge-is-over-but-the-myth-lives-on.html>

[12] “Why You Will Marry the Wrong Person”, Alain de Botton, New York Times, 28 mei 2016, https://www.nytimes.com/29/05/2016/opinion/sunday/why-you-will-marry-the-wrong-person.html?_r=0

[1] “Marriage, a History: How Love Conquered Marriage”, Stephanie Coontz, 2005

[2] “Plato’s theory of Love: Rationality as Passion”, Lydia Amir, Practical Philosophy, November 2001, <http://www.society-for-philosophy-in-practice.org/journal/pdf/20%2006%3-4Amir20%-20%Plato20%Love.pdf>

[3] “Marriage and Domestic Partnership”, Stanford Encyclopedia of Philosophy, <https://plato.stanford.edu/entries/marriage/>

[4] Ibidem noot 3

[5] Ibidem noot 1

[6] “The Arab Contribution to Music of the Western World”, Rabah Saoud, Foundation for Science, Technology and Civilization (FSTC), March 2004, <http://www.muslimheritage.com/uploads/Music2.pdf>; zie ook “Troubadour Contacts with Muslim Spain and Knowledge of Arabic : New Evidence Concerning William IX of Aquitaine”, George T.

**Het Goddelijk Oordeel
betreffende: Liefdadigheid
(Sadaqa)**

De oorsprong van liefdadigheid

Allah (swt) heeft ieder mens met een instinct geschapen dat hem doet geven om anderen. Dit is het menselijkheidsinstinct. Het doet de mens verlangen naar voortplanting, maar ook naar goede relaties met familie en de mensen in zijn omgeving. Vanwege dit instinct voelt de mens ook verdriet en een behoefte om te helpen als hij andere mensen ziet lijden.

Het menselijkheidsinstinct is echter niet het enige instinct dat op de mens van invloed is, er zijn ook anderen. Bijvoorbeeld het overlevingsinstinct. Dit instinct doet de mens ondermeer verlangen naar macht en rijkdom en kan daarom van de mens een psychopaat maken, een tiran die zonder wroeging andere mensen doet lijden om er zelf beter van te worden. Want als het overlevingsinstinct in een mens dominant is, dan zal hij geen grenzen kennen om macht en rijkdom te vergaren. Hij zal dan met liegen, bedriegen, vechten of moorden geen moeite hebben, als hij denkt hierdoor macht en rijkdom te kunnen vergaren.

Hoe precies een mens reageert in een situatie is dus afhankelijk van het instinct dat dominant in hem is. Als dit het overlevingsinstinct is, dan kan hij eenvoudig een mensensmokkelaar worden die misbruik probeert te maken van de ellende van vluchtelingen omdat hij hierdoor rijk kan worden. Daarentegen, als het menselijkheidsinstinct in hem dominant is, dan kan het lijden van vluchtelingen hem tot tranen brengen en bereid maken alles wat hij heeft weg te geven om hen te helpen.

Welk instinct precies dominant zal zijn in de mens is afhankelijk van de ideeën die hij geadopteerd heeft. De mens die besluit dat rijkdom en macht het allerbelangrijkste zijn in zijn leven heeft hij er effectief voor gekozen om het overlevingsinstinct dominant te laten zijn in hem. Daarentegen, de mens die besluit dat het welzijn van de mensheid het allerbelangrijkste is heeft effectief aan het menselijkheidsinstinct de voorkeur gegeven.

De realiteit is daarom dat in iedere samenleving voorbeelden van liefdadigheid gevonden zullen kunnen worden, simpelweg omdat het zorgen voor anderen natuurlijk is voor de mens. Sommige beschavingen zullen echter meer of minder liefdadigheid tot gevolg hebben dan

anderen, vanwege de specifieke ideeën waartoe zij de mensen oproepen. De ene beschaving zal de mensen aansporen om prioriteit te geven aan hun menselijkheidsinstinct, terwijl anderen de mensen zullen aansporen om prioriteit te geven aan hun overlevingsinstinct.

De visie van Islam op liefdadigheid

Het onderzoek naar het Goddelijk Oordeel betreffende liefdadigheid is derhalve een onderzoek naar de precieze positie die Islam heeft gegeven aan het menselijkheidsinstinct.

In antwoord op deze vraag kan gezegd worden dat het zorgen voor anderen een kernonderdeel van Islam is. Bijvoorbeeld zegt Allah (swt) dat het zorgen voor anderen hoort bij het geloof in Hem (swt):

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ
فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

“Gij zult stellig geen goedheid bereiken, tenzij gij hetgeen u lief hebt deelt. En wat gij ook besteedt, Allah is hiervan op de hoogte.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Ali Imraan 3, vers 92)

Tegelijkertijd zegt Hij (swt) dat het niet zorgen voor anderen hoort bij ongelooft in Hem (swt):

أَلَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ * فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ * عَنِ الْمُجْرِمِينَ *
مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ * قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ * وَلَمْ نَكُ نَطْعَمْ
الْمَسْكِينِ

“Doch degenen aan de rechter hand, in het Paradijs vragen zij aan de overtreders: ‘Wat heeft jullie in de Hel gebracht?’. Zij (zullen) zeggen: ‘Wij behoorden niet tot degenen die aanbeden. En wij behoorden niet tot degenen die eten gaven aan de armen’.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Moedaththir 74, vers 39 – 44)

Profeet Mohammed (saw) heeft daarom gezegd:

“Liefdadigheid is bewijs van geloof.” (Moeslim)

Allah (swt) weet dat het natuurlijk is voor de mens om zorg te voelen voor het welzijn van anderen, maar Hij (swt) weet ook dat het overlevingsinstinct de mens tot egoïsme en zelfs tirannie kan aanzetten. Daarom roept Allah (swt) de mensen niet enkel op om hun menselijkheidsinstinct de prioriteit te geven. Hij bespreekt ook de emoties die het overlevingsinstinct in de mens naar boven kan brengen en die ertoe kunnen leiden dat hij toch niet zorgt voor anderen.

Het overlevingsinstinct geeft de mens angst voor armoede, wat hem kan weerhouden van het weggeven en het delen met anderen. Daarom zegt Allah (swt):

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً
وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْسُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

“Wie aan Allah het goede deel afstaat, Hij zal het voor hem vele malen vermenigvuldigen en Allah vermindert en vermeerderd en tot Hem zult gij worden teruggebracht.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 245)

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ وَلَهُ أَجْرٌ
كَرِيمٌ

“Ieder die met Allah een goede lening sluit, Hij zal deze voor hem vermenigvuldigen en hem zal bovendien een voortreffelijke beloning ten deel vallen.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Hadied 57, vers 11)

أَنَّ الْمُصَدِّقِينَ وَالْمُصَدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَاعَفُ
لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ

“De mannen en vrouwen die aalmoezen geven en degenen die met Allah een goede lening sluiten, deze zal voor hen vermenigvuldigd worden, bovendien zullen zij een eervolle beloning ontvangen.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Hadied 57, vers 18)

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُم بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

“Zij, die hun rijkdommen nacht en dag, heimelijk of openlijk weggeven, ontvangen hun beloning van hun Heer; zij zullen niet vrezen, noch zullen zij treuren.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 274)

Profeet Mohammed (saw) heeft verder gezegd: “Liefdadigheid vermindert de rijkdom niet”. (Moeslim). En hij (saw) heeft gezegd: “Iedere dag dat de gehoorzame slaaf (van Allah) opstaat in de ochtend, dalen twee engelen neder. De ene van hen zegt: ‘O Allah! Compenseer degene die geeft!’. De andere zegt: ‘O Allah! Vernietig de rijkdom van degene die gierig is!’.” (Moeslim).

Hierdoor draait Allah (swt) de invloed van het overlevingsinstinct op de mens om. Want Allah (swt) zegt dat als de mens meer wil hebben, dat hij dan meer moet geven. Hij (swt) zegt dat geven en delen de rijkdom doet toenemen, terwijl egoïsme en oppotten de rijkdom vernietigen. Allah (swt) zegt:

الشَّيْطَانُ يُعِدُّمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُّكُمْ مَغْفِرَةً مِنْهُ
وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

“Satan dreigt u met armoede en raadt u hetgeen slecht is aan, terwijl Allah uit Zichzelf u vergiffenis en overvloed belooft. En Allah is Overvloedig-gevend, Alwetend.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 268)

In Islam is liefdadigheid dus een prioriteit. Het is belangrijk op te merken, echter, dat Allah (swt) enkel de liefdadigheid beloont die wordt gegeven met de intentie om Zijn (swt) Tevredenheid te verdienen. De liefdadigheid die wordt gegeven om woorden van dank te krijgen van de mensen, of om door hen gerespecteerd of geëerd te worden, zal niet door Allah (swt) beloond worden:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى كَالَّذِي
يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ
صَفْوَانَ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَاصَابَهُ وَأَبِلَ فَفَتَرَكَ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَى
شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ * وَمَثَلِ الَّذِينَ
يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ
جَنَّةٍ بَرْنُورَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَاتَتْ أَكْلَهَا ضَعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ
فَطَلَّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

“O, gij die gelooft, maakt uw aalmoezen niet waardeloos door verwijt of krenking, zoals hij, die zijn rijkdommen weggeeft, om op te vallen bij de mensen en hij gelooft niet in Allah en de laatste dag. Hij is als een gladde rots, die met aarde is bedekt, waarop een stortregen valt, welke haar kaal achterlaat. Zij hebben geen macht over wat zij verdienen. En Allah leidt het ongelovige volk niet. En de gelijkenis van degenen, die hun rijkdommen weggeven, Allah’s welbehagen zoekende en hun ziel versterkende, is als een tuin op hooggelegen grond, die bij regen tweevoudig vruchten voortbrengt. En als er geen regen op valt, dan is dauw voldoende. Allah ziet, wat gij doet.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 264 – 265)

الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى * وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِن نِّعْمَةٍ تُجْزَى * إِلَّا
ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَى * وَلَسَوْفَ يَرْضَى

“Maar de rechtvaardige zal ver daarvan (de Hel) verwijderd worden. Hij, die zijn rijkdommen weggeeft om zich te louteren, en die niet denkt aan een beloning van iemand hiervoor, maar die het welbehagen zoekt van zijn Heer, de Verhevene, weldra zal hij tevreden zijn.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Layl 92, vers 18 – 21)

In de visie van Islam, wat is liefdadigheid precies?

In de kapitalistische samenlevingen wordt de natuurlijke behoefte van mensen om andere mensen te helpen als dezen lijden gekanaliseerd

naar liefdadigheid. Dit kan men duidelijk zien in de reactie op de ellende in Syrië. De mensen in Europa worden door hun regeringen opgeroepen om vooral niet naar daar te gaan om te helpen, maar om in plaats hiervan aan liefdadigheid te doen. Om geld, kleding, voedsel en medicijnen in te zamelen, die dan naar Syrië gestuurd kunnen worden. Het kapitalisme ziet liefdadigheid dus als het hoogtepunt van menselijkheid.

Islam, daarentegen, ziet dit als het minimum wat een mens kan doen voor zijn medemens. Islam vergeet namelijk niet dat ellende altijd een oorzaak heeft, en dat liefdadigheid enkel ellende verlicht en niet de oorzaak ervoor oplost. Allah (swt) eist daarom meer van de moslims dan enkel aan liefdadigheid doen. Hij (swt) eist van hen dat zij naast het bestrijden van de ellende tevens de oorzaak van de ellende bestrijden. Dit is de betekenis van de volgende verzen:

وَلَا يَحِضُّ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ

“En gij spoort anderen niet aan betreffende het eten van de armen.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Haqqa 69, vers 34)

وَلَا تَحَاضُونَ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ

“En jullie sporen elkander niet aan betreffende het eten van de armen.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Fadjr 89, vers 18)

وَلَا يَحِضُّ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ

“En gij spoort anderen niet aan betreffende het eten van de armen.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maaoen 107, vers 3)

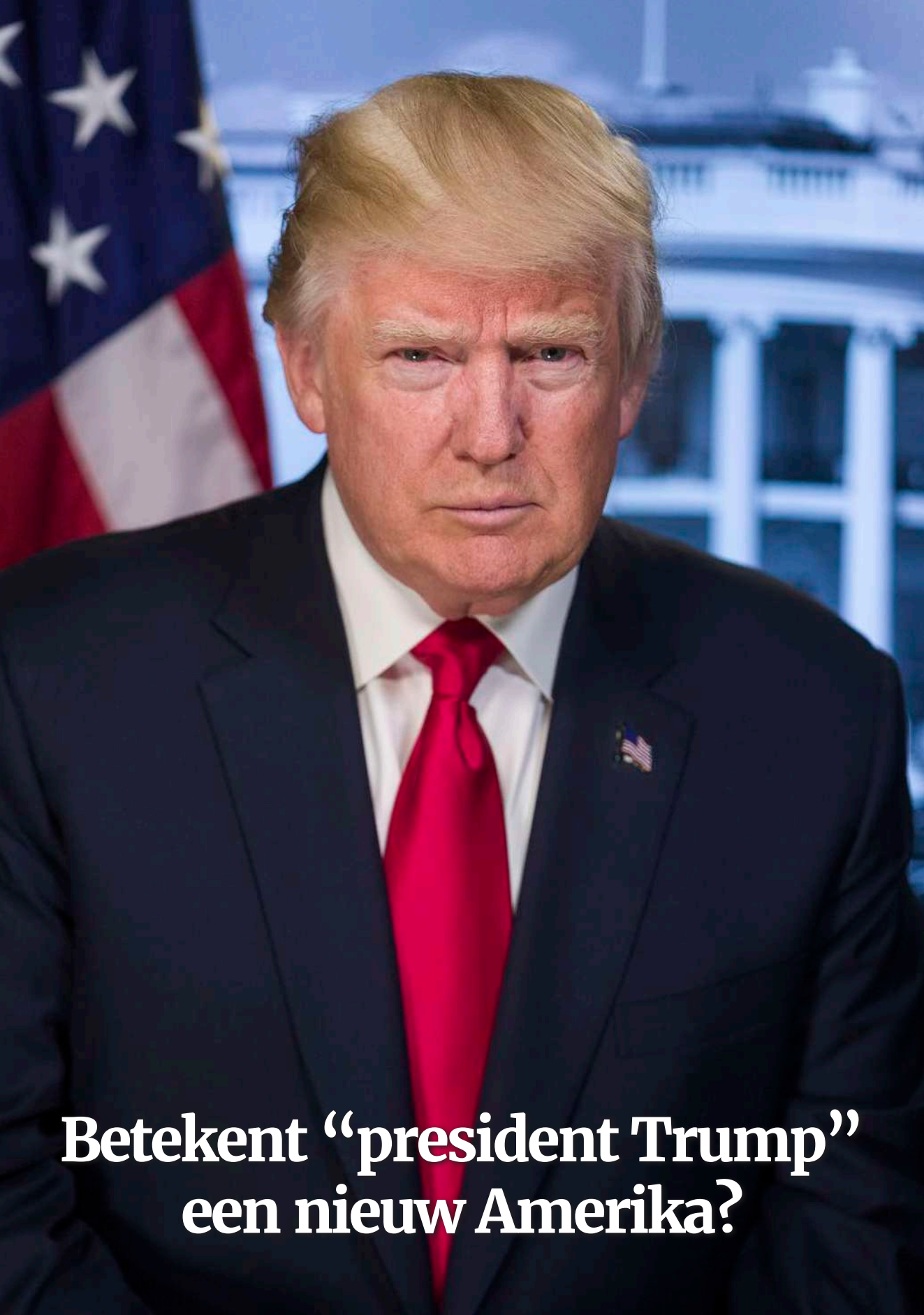
De betekenis van deze verzen is dat Allah (swt) van de mensen niet enkel liefdadigheid verwacht, maar dat Hij (swt) van hen ook verwacht dat zij hun gemeenschappen aansporen om aan liefdadigheid te doen. De werkwoorden hadh-dha en

tahadh-dha in deze verzen kennen dezelfde oorsprong en betekenen daarom in essentie hetzelfde: het aansporen van anderen.

Het aansporen van anderen waar deze verzen dus effectief toe oproepen is echter niet beperkt tot het weggeven van de eigen bezittingen. Allah (swt) zegt dat het aansporen moet gaan over ta'aamil miskien, wat letterlijk betekent "het eten dat het bezit is van de armen". Allah (swt) zegt dus feitelijk dat de mensen elkaar moeten aansporen om ervoor te zorgen dat de armen de beschikking hebben over het eten dan hun bezit is. De precieze betekenis hiervan wordt verklaard door hetgeen Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *"De zoon van Adam kent geen groter recht dan deze drie dingen: een huis waarin hij mag verblijven, een stuk kleding waarmee hij zijn naaktheid mag bedekken, en een stuk brood en water (om zich te voeden)."* (At Tirmidhi). Oftewel, in de visie van Islam hebben alle mensen recht op deze drie zaken. Als iemand van de mensen dus niet over deze zaken beschikt, dan is hem onrecht aangedaan. Hem is dan niet gegeven wat zijn recht is. Wanneer hem dan deze zaken gegeven worden, wordt hem dus niet een gunst gedaan, iets waarvoor hij moet zeggen "dankjewel". Hem wordt dan enkel zijn recht gegeven, oftewel het onrecht dat hem werd aangedaan wordt dan gecorrigeerd.

Deze verzen bespreken dus effectief de oorzaak van ellende. Allah (swt) bekritiseert in deze verzen de mensen die gezien hebben dat sommigen onder hen hun rechten niet zijn gegeven, maar die niet midden in hun samenleving gewerkt hebben om aan dit onrecht een einde te maken. Met andere woorden, wat Allah (swt) in een dergelijke situatie van de mensen verwacht is niet enkel het geven van liefdadigheid, oftewel het compenseren van het onrecht, maar werk ter verwijdering van het onrecht zodat de mensen hun rechten zullen krijgen.

Praktisch gezien is dit werken voor de wederoprichting van de Islamitische Staat en herimplementatie van de Islamitische Wet de Sjarie'a. Dit, namelijk, beëindigt het onrecht en geeft de mensen hun rechten zoals gedefinieerd door Allah (swt) terug. Daarom heeft Profeet Mohammed (saw) gezegd: *"Het gebieden van het goede en het verbieden van het kwade is liefdadigheid."* (Boechari).

**Betekent “president Trump”
een nieuw Amerika?**

De verkiezing van Donald Trump tot president leidde tot verwarring en angst zowel binnen als buiten Amerika. Trump heeft zowel in zijn verkiezingscampagne, als in zijn eerste dagen als president, namelijk verschillende uitspraken en beloftes gedaan die, als ze daadwerkelijk in beleid omgezet zouden worden, verregaande consequenties zouden hebben voor de wereld. Bijvoorbeeld noemde Trump de Navo “achterhaald”.^[1] Hij zei ook dat het Amerikaanse beleid betreffende China veranderd moest worden en leek een meer confronterende China-politiek voor te staan, wat ondermeer tot uitdrukking kwam in het telefoongesprek dat hij voerde met de premier van Taiwan, zeer tegen de wens van China dat Taiwan als een opstandige provincie ziet en van andere landen eist dat zij eveneens deze visie adopteren.^[2] Verder wekte Trump de indruk vóór een herziening van de Amerikaanse sancties tegen Rusland te zijn, ingesteld na de Russische invasie van de Krim, wat vooral Europa zorgen baarde.^[3] En hij beloofde Jeruzalem te zullen erkennen als de hoofdstad van de zionistische bezettingsstaat “Israël”, en de Amerikaanse ambassade naar daar te zullen verhuizen, wat in de moslimwereld tot onrust leidde.^[4]

In de democratische politiek is het echter niet ongewoon dat een politicus beloftes doet maar niet nakomt. Nu dat Trump zijn eerste weken als president achter zich heeft kan geanalyseerd worden in hoeverre de zorgen betreffende hem gerechtvaardigd waren. Heeft Trump Amerika daadwerkelijk een andere koers laten varen?

Trump’s immigratiebeleid

President Trump heeft tijdens zijn eerste twee weken in het ambt twintig presidentiële decreten uitgevaardigd, waaronder een beslissing om de belangrijkste beslissingen van president Obama betreffende ziektekostenverzekering (Obamacare) terug te draaien, een beslissing om de regulering van de financiële industrie in Amerika (zoals geformuleerd in de Dodd-Franks Act) te verminderen, en een beslissing waardoor toestemming wordt gegeven voor de aanleg van verschillende pijpleiding voor het transport van olie door Amerika. (Keystone XL en de Dakota Access Pipeline).^[5]

Van al deze beslissingen was er slechts één met

een relatie tot het buitenlandbeleid van Amerika. Deze beslissing was ook de meest in het oog springen, namelijk de beslissing van Trump om inwoners van 7 landen – Iran, Irak, Syrië, Libië, Jemen en Somalië – te verbieden naar Amerika te reizen ongeacht of ze een geldig visum hebben of niet. Velen zien in dit besluit een kentering naar een fundamenteel anders buitenlandbeleid, omdat, zo zegt men, Amerika altijd een “toevluchtsoord voor vluchtelingen” is geweest en is gebouwd door immigranten. Het besluit van Trump zou daarom een nieuw buitenlandbeleid aangeven, een beleid waarin Amerika zich meer isoleert van de rest van de wereld.^[6]

Volgens George Friedman van Stratfor moet deze beslissing echter niet gezien worden als een onderdeel van het buitenlandbeleid van Amerika. Immigratie, zegt hij, is namelijk onderdeel van binnenlandbeleid en niet van buitenlandbeleid, want Amerikaanse presidenten in het verleden hebben immigratie enkel gebruik om politieke steun te vergaren – lees: stemmen te winnen – en niet om internationale doelstellingen te realiseren. De immigratiebeslissing moet volgens Friedman daarom niet gezien worden als een indicatie van het buitenlandbeleid dat president Trump van plan is te voeren.^[7]

Navo

Het standpunt van president Trump betreffende Navo is wel een indicatie van het buitenlandbeleid dat hij van plan is te voeren. Hier, echter, is de president al teruggekomen op zijn eerdere standpunten. Trump’s minister van defensie James Mattis zei eerder al dat de Navo “van essentieel belang is voor Amerika”. Tijdens een gesprek met de secretaris-generaal van de Navo Jens Stoltenberg vervolgens bevestigde Trump dat deze visie het fundament onder zijn beleid betreffende de Navo zal zijn en beloofde hij persoonlijk aanwezig te zullen zijn bij de eerstvolgende Navo vergadering.^[8] In tegenstelling tot eerder gedane uitspraken lijkt de Navo dus ook onder president Trump een essentieel onderdeel van het Amerikaanse buitenlandbeleid te blijven, precies zoals de Navo dit altijd is geweest sinds de organisatie in 1949 mede door Amerika werd opgericht.

China

Alhoewel president Trump betreffende China initieel zei “Ik weet niet waarom wij gebonden zouden moeten zijn aan een ‘Één China’ beleid”, heeft hij in een telefoongesprek met de Chinese president Xi Jinping verklaard het “Één China” beleid van China te zullen respecteren precies zoals zijn presidentiële voorgangers gedaan hebben. ^[9] Wederom volgens George Friedman van Stratfor gedraagt Trump zich betreffende China daarmee precies zoals zijn voorganger president Obama deed, die eveneens harde woorden sprak maar dezen nooit opvolgde met concrete handelingen. ^[10]

Rusland

Alhoewel president Trump de sancties tegen Rusland kan beëindigen ^[11], heeft hij dit nog gedaan. Sterker nog, president Trump heeft Yulia Timoshenko, een vooraanstaande politicus in de Oekraïne, belooft dat Amerika de sancties tegen Rusland niet zal opheffen totdat Rusland zich terugtrekt uit de Oekraïne en de Krim terug geeft aan de Oekraïense regering. ^[12]

De zionistische bezettingsstaat “Israël”

In de zionistische bezettingsstaat verwachten velen dat president Trump onvoorwaardelijk achter hen zou staan, en als zodanig een einde zou maken aan de “twee-staten” visie die al dertig jaar lang een fundament onder het Amerikaanse beleid betreffende het Midden-Oosten is. President Netanyahu noemde Trump “een ware vriend van Israël” en zijn minister van onderwijs Naftali Bennett zei in reactie op de verkiezing van Trump tot president “Het tijdperk van een Palestijnse staat is over!”. ^[13]

Ook in dit bereik, echter, heeft president Trump zijn positie gewijzigd en zich gecommitteerd aan het beleid van zijn voorgangers. Toen de zionistische bezettingsstaat kort na de benoeming van Trump aankondigde nieuwe nederzettingen te gaan op land dat in privaat Palestijns bezit is, omdat het verwachtte dat president Trump hen zou steunen, verklaarde de president tot veler verrassing “Ik wil dat Israël redelijk is. ... Ik wil

vrede zien resulteren. Dit moet gebeuren. Ik wil zien dat beide partijen redelijk zijn. Ik denk dat we een goede kans hebben om dit te realiseren. ... (De nieuwe nederzettingen) helpen het vredesproces niet. ... En nee, ik ben niet iemand die gelooft dat voortgaan met deze (nieuwe) nederzettingen goed voor de vrede is.” ^[14]

En betreffende zijn belofte om de Amerikaanse ambassade in de zionistische bezettingsstaat te verhuizen naar Jeruzalem heeft president Trump gezegd “Ik denk na over de ambassade, ik bestudeer de ambassade kwestie, en we zullen zien wat er gaat gebeuren”. In deze kwestie is president Trump dus ook van mening veranderd, van “we gaan zeker de ambassade verhuizen!” naar “we zullen de zaak eerste eens goed onderzoeken en de voors en tegens tegen elkaar afwegen”, en beweegt hij dus in de richting van het beleid van voorgangers. ^[15]

Syrië

Syrië is op dit moment één van de belangrijkste onderwerpen in de internationale politiek. President Trump heeft verklaard dat in zijn visie Al Assad niet zozeer goed is, maar dat de alternatieven voor Al Assad meest waarschijnlijk slechter zijn voor de Amerikaanse belangen in Syrië. ^[16] Dit is in essentie dezelfde positie als de positie van de Obama administratie betreffende de Syrische Revolutie. Aan het begin van de revolutie legde president Obama’s eerste minister van buitenlandse zaken Hillary Clinton bijvoorbeeld uit waarom Amerika de verzetsgroepen in Syrië niet echt steunde door duidelijk te maken dat de Obama administratie zorgen had over de mogelijke consequenties van het steunen van het verzet tegen Amerika: “We weten niet wie precies we zouden bewapenen. Steunen we dan Al Qaida in Syrië?”. ^[17]

De focus van president Trump is daarom niet gericht op een oplossing voor de Syrische kwestie, maar het bestrijden van de Islamitische Staat Groep (ISG), waarbij president Trump wil samenwerken met Rusland. ^[18] Ook dit is in feite een continuering van het beleid van president Obama. In 2014 gaf president Obama al bevel aan het Amerikaanse leger om luchtaanvallen uit te voeren tegen de ISG in Syrië. ^[19] En onder president Obama is Amerika ook een samenwerking

met Rusland aangegaan om de Syrische kwestie op te lossen. Eind 2015 gingen de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken John Kerry en zijn Russische evenknie Sergey Lavrov akkoord met een gemeenschappelijk plan voor Syrië dat in essentie hetzelfde was als het Amerikaanse “Plan van Geneve” voor Syrië van 2012. [20] Amerika ging echter akkoord met de Russische eis dat Al Assad onderdeel zou zijn van de onderhandelingen om de Syrische kwestie op te lossen. [21] De werkelijkheid van de positie van president Trump betreffende Syrië is derhalve dat deze een kopie is van de positie van president Obama.

(Het is belangrijk op te merken dat toen president Obama zijn aanvallen op de ISG lanceerde, zijn echte doelwit de oprechte verzetsgroepen in Syrië bleken te zijn die weigerden samen te werken met Amerika. [22] Sterker nog, de meeste aanvallen die zogenaamd op de ISG gericht werden in werkelijkheid uitgevoerd tegen de groepen die tegen de ISG waren, zoals de Khorasan-groep die probeerde om de aanhangers van de ISG te laten inzien dat hun leiderschap niet oprecht was en dat zij dus door deze leiders gemanipuleerd werden. [23] Meest waarschijnlijk, derhalve, is al de retoriek van president Trump over de ISG dus ook slechts een truc om het ware Amerikaanse plan, om Syrië onder Amerikaanse controle te houden en de oprechte moslims in Syrië te doden, te verhullen).

Handelspolitiek

Het enige bereik van het buitenlandbeleid van Amerika waar president Trump duidelijk gebroken heeft met het beleid van zijn voorgangers is de handelspolitiek. Dit bleek bijvoorbeeld uit de beslissing van president Trump om Amerika terug te trekken uit het Trans-Pacific Partnership (TPP) handelsakkoord. [24] Het TPP was een overeenkomst tussen in totaal 12 landen, maar waar de recente voorgangers van Trump de voorkeur gaven aan een internationaal handelsbeleid dat gebaseerd was op het tot stand brengen van multilaterale handelsakkoorden, lijkt president Trump de voorkeur te geven aan handelsverdragen met individuele landen, oftewel bilaterale handelsakkoorden. Dit is echter meer een aanpassing dan een breuk met het verleden. Het betekent namelijk niet dat onder president Trump Amerika zich terug wil trekken uit internationale handel, maar enkel dat president Trump denkt

dat hij door middel van bilaterale handelsakkoorden meer profijt voor Amerika kan realiseren dan door middel van multilaterale handelsakkoorden. [25]

Conclusie

Onder president Trump lijken de belangrijkste elementen van het Amerikaanse buitenlandbeleid dus gecontinueerd te worden. Er is een duidelijk verschil tussen president Trump en president Obama voor wat betreft stijl, oftewel de manier waarop beiden communiceren met de buitenwereld. Maar de doelstellingen zijn dezelfde en ook de strategie om deze doelstellingen te realiseren zijn grotendeels dezelfde.

En dit zou voor moslims de grootste zorg moeten zijn.

[1] “Trump rattles NATO with <obsolete> blast”, CNN, 17 januari 2017, <http://edition.cnn.com/16/01/2017/politics/donald-trump-times-bild-interview-takeaways/>

[2] “Donald Trump hints US could end <One China> policy”, BBC, 12 december 2016, <http://www.bbc.com/news/world-us-canada38282825->

[3] “Trump’s offer to Russia: an end to sanctions for nuclear arms cut - London Times”, Reuters, 16 januari 2017, <http://www.reuters.com/article/us-usa-trump-russia-arms-deal-idUSKBN14ZoYE>

[4] “Trump Renews Vow for Jerusalem Embassy, a Gift of Uncertain Value”, The New York Times, 19 januari 2017, https://www.nytimes.com/19/01/2017/world/middleeast/donald-trump-jerusalem-embassy-israel-palestinians.html?_r=0

[5] “What Trump has done so far and what it all means”, CNN, 10 februari 2017, <http://edition.cnn.com/26/01/2017/politics/executive-orders-presidents-actions-presidential-memoranda/index.html>

[6] “Trump’s isolationism is bad for business”, CNN, 30 januari 2017, <http://money.cnn.com/30/01/2017/news/economy/donald-trump-economic-risk-isolationism/>

[7] “Trump’s Conventional Foreign Policy”, George Friedman, 9 februari 2017, http://www.realclearworld.com/articles/09/02/2017/trumps_conventional_foreign_policy_112210.html

[8] “Trump commits to NATO summit appearance”, CNN, 6 februari 2017, <http://edition.cnn.com/06/02/2017/politics/donald-trump-nato-commitment/>

[9] “Trump agrees to honour <One China> policy despite threats”, BBC, 10 februari 2017, <http://www.bbc.com/news/world-asia-china38927891->

[10] Ibidem noot 7

[11] “Trump can wipe out Russia sanctions with stroke of the pen”, Politico, 13 december 2016, <http://www.politico.com/story/12/2016/donald-trump-russia-sanctions232584->

[12] “Trump Promises To Maintain Russian Sanctions”, MSN, 5 februari 2017, <http://www.msn.com/en-us/health/wellness/trump-promises-to-maintain-russian-sanctions/vp-AAmCob9>

[13] “Israeli minister: Donald Trump’s win means the Palestinians will never have their own state”, The Telegraph, 9 november 2016, <http://www.telegraph.co.uk/news/09/11/2016/israeli-minister-donald-trumps-win-means-the-palestinians-will-n/>

[14] “President Trump backtracks on Israeli settlements, Jerusalem embassy”, Salon, 10 februari 2017, <http://www.salon.com/10/02/2017/president-trump-backtracks-on-israeli-settlements-jerusalem-embassy/>

[15] Ibidem noot 14

[16] “Transcript: Donald Trump Expounds on His Foreign Policy Views”, The New York Times, 26 maart 2016, <https://www.nytimes.com/27/03/2016/us/politics/donald-trump-transcript.html>

[17] “Clinton: Arming Syrian rebels could help al Qaeda”, CBS News, 27 februari 2012, <http://www.cbsnews.com/news/clinton-arming-syrian-rebels-could-help-al-qaeda/>

[18] “Trump’s Plan to Fight ISIS With Putin Isn’t Just Futile. It’s Dangerous.”, Politico, 5 februari 2017, <http://www.politico.com/magazine/story/02/2017/trumps-plan-to-fight-isis-with-putin-isnt-just-futile-its-dangerous214743->

[19] “Barack Obama authorises air strikes against Isis militants in Syria”, The Guardian, 11 september 2014, <https://www.theguardian.com/world/2014/sep/10/obama-speech-authorise-air-strikes-against-isis-syria>

[20] “Action Group for Syria Fina Communiqué”, United Nations, 30 juni 2012, <http://www.un.org/News/dh/infocus/Syria/FinalCommuniqueActionGroupforSyria.pdf>

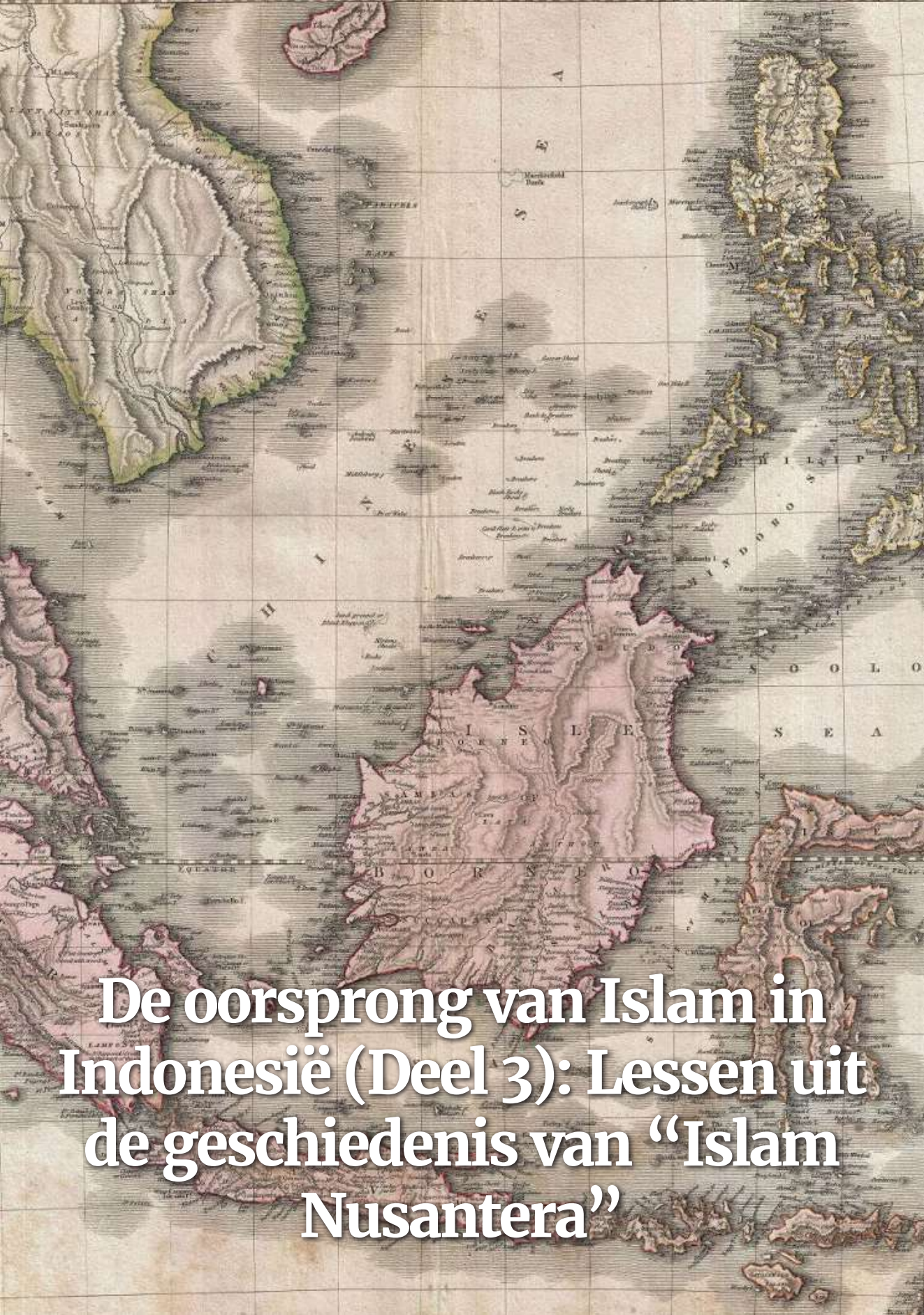
[21] “The International Syria Support Group (ISSG)”, The Syria Institute, <http://syriainstitute.org/wp-content/uploads/06/2016/ISSG-Cheat-Sheet-Secure.pdf>

[22] “Khorasan group back in US crosshairs as air strikes hit non-Isis targets in Syria”, The Guardian, 6 november 2014, <https://www.theguardian.com/us-news/2014/nov/06/us-syria-khorasan-group-us-military-isis-air-strikes>

[23] “The Greatest Divorce in the Jihadi World”, Foreign Policy, 18 augustus 2016, <http://foreignpolicy.com/18/08/2016/the-greatest-divorce-in-the-jihadi-world/>

[24] “Trump Abandons Trans-Pacific Partnership, Obama’s Signature Trade Deal”, The New York Times, 23 januari 2017, <https://www.nytimes.com/23/01/2017/us/politics/tpp-trump-trade-nafta.html>

[25] “Trump’s trade policy is more predictable and less isolationist than critics think”, The Conversation, 1 februari 2017, <http://theconversation.com/trumps-trade-policy-is-more-predictable-and-less-isolationist-than-critics-think72243->

De oorsprong van Islam in Indonesië (Deel 3): Lessen uit de geschiedenis van “Islam Nusantara”

Inleiding

Moslims over de hele wereld voelen een speciale affectie jegens de moslims in Zuid-Oost Azië, Indonesië, Maleisië, Brunei Dar us Salam en de zuidelijke regionen van Thailand en de Filipijnen. Deze affectie is ontstaan door de wijze waarop Islam in dit deel van de wereld is verspreid.

Islam bereikte de Levant, Noord-Afrika, Centraal-Azië en Zuidoost-Azië door **overwinningen** door de moslim legers. De oorspronkelijke bevolking van deze regionen verzette zich tegen Islam vanwege onbekendheid met deze nieuwe religie. Echter, nadat de Islamitische systemen in hun landen werden geïmplementeerd zagen zij dat zaken als tirannie, onrecht en uitbuiting vervangen werden door eerlijkheid, rechtvaardigheid en opportuniteit. Het gevolg was dat zij een diepe waardering kregen voor Islam en hierdoor bekeerden.

Anders dan in de Arabischelanden verwelkomde de bevolking van Zuid-Oost Azië Islam vanaf het begin. Zij verzette zich niet tegen de komst van deze nieuwe religie. Integendeel, zij nodigden de moslim predikers uit om de kernconcepten van Islam uit te leggen en bekeerden vanwege de intellectuele kracht van deze concepten.

Helaas is er over het algemeen niet veel bekend omtrent de oorsprong van Islam in Zuid-Oost Azië. Wie bracht Islam naar dit deel van de wereld? Wanneer? Hoe snel werd Islam geadopteerd door de lokale bevolking? Wat dreef hen om Islam te adopteren als hun nieuwe religie?

Dit artikel "De oorsprong van Islam in Indonesië" is geschreven om antwoord te geven op deze vragen. Het eerste deel beschrijft het eerste contact tussen Islam en het Indonesisch volk en hoe Islam zich verspreidde op het eiland Sumatra als gevolg van dit eerste contact. Het tweede deel gaat over hoe Islam zich verspreidde naar de andere grote Indonesische eilanden zoals, Java, de Molukken, Sulawesi en Kalimantan. Het derde en laatste deel is een analyse van welke lessen getrokken kunnen worden omtrent de verspreiding van Islam in Indonesië.

De grote eilanden van Indonesië omzoomd door Maleisië en Thailand in het noorden en Australië in het zuiden.

De drijvende krachten achter de Islamisering van Indonesië: geleerden, machthebbers en de praktische implementatie van Islam.

Er is een merkbare overeenkomst ten aanzien van de Islamisering van Sumatra, Java, de Molukken, Sulawesi en Kalimantan.

De lokale bevolking van deze eilanden adopteerden Islam als gevolg van predikingen door Islamitische geleerden. Dit betekent dat de vroege bekeerlingen overtuigd waren van het credo van Islam ofwel vanwege rationele argumenten of door het voorbeeldgedrag van de predikers of een combinatie van beide.

Deze 'vroege bekeerlingen' hadden een impact op de samenleving, dit is bewezen door het feit dat bezoekers aan die regionen zoals Marco Polo en Tomé Pires als ook verschillende afgezanten van de Chinese keizer allen hun aanwezigheid in de samenleving opmerkten. Dat terwijl zij geen dominante macht in de samenleving waren. Prediken door Islamitische geleerden is dus niet voldoende geweest om Islam één van de karakteristieken van de Indonesische cultuur te maken. Integendeel, zoals bewezen door Islam op Kalimantan had de bekering van de lokale aristocratie geen effect.

De transformatie van de Indonesische cultuur van een cultuur gebaseerd op Hindoeïsme-Boeddhisme naar een cultuur gebaseerd op Islam vereiste, de tot de Islam bekeerde lokale aristocratie, om samen te werken met de Islamitische geleerden.

Deze samenwerking gaf de Islamitische geleerden de mogelijkheid om over te gaan op massa-communicatie middels het onderwijssysteem van de Soeltaan (nadat deze werd opgebouwd met zijn hulp). De verstandelijke argumenten van Islam werden overgebracht op de bevolking door een praktische ervaring van Islam door het faciliteren van de implementatie van de Sjaria'ah in de Soeltanaten.

Hier vallen 2 lessen uit te trekken:

- Allerst dat de verspreiding van Islam in Indonesië te danken valt aan machthebbers zoals Soeltan Abdulaziz Shah van Perlak; the Soeltans Malik us Saleh en Al Malik Az Zahir van Samudra Pasai; Soeltan Johan van Aceh en zijn opvolgers als Soeltan 'Ali Mughaya Shah en Soeltan 'Ala Al Din Ri'ayat Shah Al Qahhar; Soeltan Ahmad Abd Al Arifin van Demak; Soeltan Abdullah Muhammad Maulana Matari van Mataram; Soeltan Abu Al Mafaakhir Abd Al Qadir van Banten; Soeltan Zain Al Abidin van Ternate; Soeltan Abdullah Awwal Ul Islam van Gao-Tolla en de Soeltans Suriansyah en Tahlil Allah van Banjar; alsook de Islamitische geleerden die hen ondersteunden zoals as Sheikh Ismail in Samudra Pasai; Sheikh Abdullah Kan'an in Aceh, the Wali Songo op Java, Sheikh Abdul Makmur op Sulawesi, en Sheikh Muhammad Arshad op Kalimantan.

- Ten tweede dat voordat Islam echt kan floreren de rol van de Islamitische geleerden niet beperkt moet zijn tot prediken. Daarentegen, zoals de grote geleerden achter de Islamisering van Indonesië hebben laten zien moeten zij zich ook opstellen als staatsmannen die of zelf regeren of verantwoordelijk zijn voor het adviseren van de machthebbers; militairen die trainen en de legers aanvoeren; technocraten die zaken als educatie, justitie en economie organiseren. Gebeurt dit niet dan blijft Islam enkel een theorie voor de mensen, terwijl haar overtuigingskracht het grootst is wanneer mensen de Islamitische oplossingen voor hun problemen ervaren.

The Arabian connection

Er wordt soms beweerd dat Islam in Indonesië, Nusantera, een unieke soort Islam was anders dan Islam in de Arabische wereld [67]. De geschiedenis van Islam in Indonesië laat echter

zien dat de Islam die de bevolking van Indonesië adopteerden hetzelfde was als de Islam van de Arabische wereld.

Het is onduidelijk of de islamitische geleerden die naar Indonesië kwamen van Arabische-, Gujurati- of wellicht Chinese afkomst waren [68]. Deze kwestie is desalniettemin irrelevant. Het is namelijk een feit dat de moslims in Indonesië, waar zij ook waren geboren, altijd terug refererden naar het Arabisch epicentrum van Islam voor begeleiding, advies en leiding.

In Aceh bijvoorbeeld werd Arabisch de lingua franca in de rechtbanken. Sir James Lancaster, die het Soeltanaat Aceh bezocht 1011 N.H., 1602 n.Chr, onderhandelde met de Soeltan van Aceh en de Koningin van Engeland inzake een vredesverdrag. Hij vermeldde in zijn memoires dat de onderhandelingen gevoerd werden in het Arabisch: *"Eén van de edellieden was de groot-bisschop van het gebied, een man die veel aanzien genoot van de koning en zijn bevolking. Aanzien die hij verdiende omdat hij een heel wijs en gematigd man was. Alle conferenties werden gevoerd in de Arabische taal, welke de bisschop en de andere edellieden goed begrepen."* [69]

Bovendien laat de relatie die de Khalifah van de moslims en zijn gedelegeerde de Sharif van Mekka hadden opgebouwd met Sulthaans als Soeltan 'Ala Al Din Ri'ayat Shah Al Qahhar van Aceh, Soeltan Abdullah Muhammad Maulana Matari van Mataram en Soeltan Abu Al Mafaakhir Abd Al Qadir van Banten zien dat het Arabisch epicentrum van Islam het referentiekader was voor de moslims in Indonesië.

Het laatste bewijs voor de Arabische origine van Islam in Indonesië is het feit dat Indonesiërs die hun Islamitische studies in Indonesië hadden afgerond hun kennis omtrent de religie verder consolideerden door af te reizen naar het Arabisch epicentrum van Islam. Sheikh Muhammad Arshad van Banjar die al eerder genoemd werd had meer dan 30 jaar Islam bestudeerd in de Arabische Wereld alvorens hij teruggekeerde om de Sulthaan te ondersteunen. Een ander voorbeeld is Sheikh Yusuf al Maqassari die een centrale rol speelde in het Soeltanaat van Banten gedurende de 11e eeuw N.H., 17e eeuw na Chr.

Hij werd op 1037 N.H geboren, 1627 na Chr. in de havenstad Makassar op Sulawesi. Nadat hij Islam bestudeerde in zijn lokale gemeenschap besloot hij in 1054 N.H. af te reizen naar de Arabische Wereld. Onderweg stopte hij in Banten. Abu Al Mafaakhir Abd al Qadir, destijds de Soeltan van Banten, had Banten getransformeerd naar een centrum voor Islamitisch onderwijs. Voordat Al Maqassari zijn reis naar de Arabische Wereld voortzetten studeerde hij in Banten en werd goede vrienden met de kroonprins van Banten, Pangeran Surya. Eenmaal aangekomen in de Arabische Wereld studeerde Yusuf Al Maqassari in Hadramaut, Mekka en Al Madina. Ook bezocht hij Damascus en Istanbul als onderdeel van zijn studies. In totaal verbleef hij tussen de 20 en 28 jaar in de Arabische Wereld alvorens hij terugkeerde naar Indonesië. Bij zijn terugkomst was de voormalige kroonprins Pangeran Surya van Banten ondertussen de Soeltan geworden en nam hij de naam Ageng Tirtayas aan. Soeltan Ageng Tirtayasa had ambassadeurs gestuurd naar de Khalifah in Istanbul met het verzoek om Islamitische geleerde van over de hele moslimwereld naar Banten af te laten te reizen om leraren en adviseurs voor de Soeltan te worden. Toen hij hoorde over Yusuf al Maqassari's terugkomst naar Indonesië greep hij de kans om zijn Arabisch-opgeleide vriend te rekruteren voor zijn rechtbank. Yusuf Al Maqassari werd zo de Soeltan's hoofd-adviseur voor algemene staatsbetrekkingen, speciaal-adviseur voor juridische zaken en hoofdrechtter met verantwoordelijkheid over het rechtssysteem. [70]

Dit alles is bewijs dat de Indonesiërs die Islam bestudeerden in het Arabisch epicentrum van Islam in hoog aanzien werden gehouden. Een feit dat nooit werkelijkheid zou kunnen worden als de Islam van de Arabische Wereld niet in hoog aanzien werd gehouden door de Indonesische moslims.

Het is daarom dus onjuist om te concluderen dat de verschillen in Islamitische gebruiken van Indonesië en de rest van de wereld het resultaat zijn van een bewust besluit van de moslims van Indonesië om voor henzelf een ander type Islam te kiezen. Als dit het geval zou zijn dan zou de Arabische taal niet deze prominente positie in de Indonesische samenleving hebben gehad, er zou geen bondgenootschap zijn tussen de moslim

heersers van de Arabische wereld en de studies zouden thuis gevolgd worden in plaats van Hadramaut, Mekka, Al Madina, Caïro of Istanbul.

De enige op feiten berustte verklaring van deze verschillen is dat een groot deel van Indonesië niet voldoende toegang had of zelfs, tot de dag vandaag heeft, tot Islamitisch onderwijs waarmee zij zichzelf kunnen organiseren op basis van de lessen van Islam, geopenbaar door Allah(swt) aan profeet Muhammad (saw).

De drijven krachten achter het verval van de Indonesische Soeltanaten.

Net toen Islam in Indonesië groeide en floreerde doordat de moslims in Indonesië onderling samenwerkten; de machthebbers met de geleerden alsook de machthebbers onderling, onttaarde deze samenwerking doordat de moslims in Indonesië zich op één lijn zette met de kolonialisten.

De militaire nederlaag van de Soeltanaten door de Nederlandse kolonialisten bijvoorbeeld, was voor een groot deel te danken aan weinig samenwerking en veel concurrentie tussen de Soeltanaten.

De rivaliteit in de Molukken tussen de Soeltanaten van Ternate en Tidore bijvoorbeeld, opende de deur voor kolonialisten om de macht over te nemen. In 1512 na Chr. gaf de Soeltan van Ternate toestemming aan de Portugezen om zich te vestigen in zijn Soeltanaat. Hij hoopte dat zij hem zouden helpen tegen zijn rivaal, de Soeltan van Tidore. Als reactie daarop nodigde Soeltan Mansur van Tidore de Spanjaarden uit naar zijn Soeltanaat. Uiteindelijk keerden de Portugezen en de Spanjaarden zich tegen de Soeltans en vochten zij tegen hen vanuit de forten die ze hadden gebouwd met instemming van de Soeltans. Dit verzwakte de Soeltans zodanig dat toen de Nederlanders in het gebied arriveerden het relatief makkelijk voor hen was om de hele Molukken onder hun macht te krijgen. Eerst beloofden de Nederlanders de Soeltanaten dat zij de Moslims zouden helpen vechten tegen de Portugezen en de Spanjaarden. Vervolgens misbruikte zij deze afhankelijkheid van de Soeltanaten waardoor de Soeltans van de Maluku eilanden in werkelijkheid dienst deden als lakeien. [71]

De situatie op Java was niet veel anders. De Nederlanders slaagden erin om het Soeltanaat van Banten te koloniseren door misbruik te maken over een machtsstrijd tussen de Soeltan van Ageng Tirtayasa en zijn zoon 'Abd al Qahhar. In eerste instantie was 'Abd al Qahhar aangewezen als kroonprins van Banten. Echter, toen 'Abd al Qahhar op diplomatieke missie was in Mekka en Istanbul, besloot Soeltan Ageng Tirtayasa dat zijn andere zoon, prins Purbaya hem zou opvolgen. Eén van de redenen hiervan was 'Abd al Qahhar's affectie relatie met de Nederlanders die toentertijd een basis hadden opgericht op Java en daarbij Jakarta bezetten. Soeltan Tirtayasa verzette zich met volle macht tegen hen, maar 'Abd al Qahhar toonde bereidheid om de bezetting van Islamitisch grondgebied te accepteren en met de Nederlanders te werken. Dit zette kwaad bloed bij Soeltan Ageng Tirtayasa. Toen 'Abd al Qahhar terugkeerde en op de hoogte werd gesteld van zijn vaders besluit op 1091 N.H., 1680 na Chr. zocht hij contact op met de Nederlanders en spanden vervolgens met hen samen om een coup te plegen. Hierop nam 'Abd al Qahhar de troon, werd Soeltan en stuurde meteen afgevaardigden naar de Nederlanders in Batavia om te onderhandelen over een vredesverdrag. Soeltan Ageng Tirtayasa gaf echter niet op waardoor een burgeroorlog uitbrak in Banten. Aan het eind van 1092 N.H., 1681 na Chr. werd Soeltan Hajji belegerd waardoor hij op rand van nederlaag kwam te staan. Soeltan Hajji vroeg daarop wederom hulp aan de Nederlanders. Dit was voor hen een excuus om een leger naar Banten te sturen. Strijdkrachten onder leiding van Francois Tack ondersteunden de strijdkrachten van Soeltan Hajji en samen drongen zij Soeltan Ageng Tirtayasa terug om hem uiteindelijk gevangen te nemen in 1096 N.H., 1683 na Chr. Vanaf dat moment verloor het Soeltanaat van Banten haar onafhankelijkheid. Soeltan Hajji en alle Soeltans die daarop volgende bedienden de Nederlanders naar hun wenken totdat het Soeltanaat formeel werd afgeschaft door de Nederlandse kolonialisten gedurende de 19e eeuw. [72]

Dat de Nederlandse kolonialisten een diepe antipathie hadden voor Islam in Indonesië is nu algemeen bekend. Islam was een obstakel voor hen omdat het de moslims leerde dat zij nooit het misbruik en onderdrukking dat gepaard gaat met kolonisatie moeten accepteren, noch de koloniale

heerschappij gebaseerd op door de mens-gemaakt wetten [73]. Als gevolg hiervan waren de Nederlanders er niet alleen op uit om de Moslims in Indonesië fysiek te onderdrukken, maar ook mentaal. Het eerste, was de verantwoordelijkheid van militaire leiders zoals van Heutsz voor het laatste stuurde de Nederlandse staat specialisten als Christiaan Snouck Hurgronje om de Islam in Indonesië fundamenteel te veranderen door hen te doen laten geloven dat gehoorzaamheid jegens de (Nederlandse) kolonialisten een Islamitisch gebod is. [74]

Dus als er al iets bestaat als Islam Nusantera dan is het schade van kolonialisme haar origine.

[67] "From Indonesia, a Muslim Challenge to the Ideology of the Islamic State", The New York Times, 26 November 2015, <http://www.nytimes.com/2015/11/27/world/asia/indonesia-islam-nahdlatul-ulama.html>

[68] Ibid. note 3

[69] "The Origins of Islamic Reformism in Southeast Asia: Networks of Malay-Indonesian 'Ulama in the Seventeenth and Eighteenth Century", Azyumardi Azra, KITLV Press, 2004

[70] "Jihad in Two Faces of Shariah: Sufism and Islamic Jurisprudence and the Revival of Islamic Movements in the Malay World", Lukmanul Hakim Darusman, Australian National University, 2008

[71] Ibid. note 7

[72] Ibid. note 69

[73] "The Caliphate in the Dutch Media: The Resistance Against Dutch Colonialism in Indonesia", New Civilization, <http://www.newcivilisation.com/home/islamic-civilisation/the-caliphate-in-the-dutch-media-the-resistance-against-dutch-colonialism-in-indonesia-part1/>

[74] "Christiaan Snouck Hurgronje: History Of Orientalist Manipulation Of Islam", Eurasia Review, <http://www.eurasiareview.com/-14092011christiaan-snouck-hurgronje-history-of-orientalist-manipulation-of-islam-analysis/>

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

“JULLIE ZIJN DE BESTE OEMMA VOORTGEBRACHT VOOR DE MENS-
HEID, (ZOLANG) JULLIE TOT HET GOEDE OPROEPEN EN JULLIE
HET VERWERPELIJKE VERBIEDEN, EN JULLIE IN ALLAH GELOVEN.”

(SURAH AL-I IMRAAN, 110)

LEES ONZE COLUMNS!

The screenshot shows the website interface for DEOEMMA. At the top left is the logo 'DE OEMMA'. A navigation bar contains links for NIEUWS, COLUMNS, AFBEELDINGEN, VIDEO'S, DE OEMMA SPREEKT, ARTIKELN, and CONTACT. Below the navigation is a 'COLUMNS' section with a grid of article thumbnails. One prominent article features Donald Trump with the headline 'Donald Trump wint presidentsverkiezingen VS maar wat zegt dit eigenlijk?'. To the right is a 'Columnisten' section listing authors: Kamal Aboe Zaid (53 POSTS), Okay Pala (11 POSTS), Mikael Hasan (10 POSTS), Youssef Abou Houdeyfa (4 POSTS), Youssef ibn Yazied (4 POSTS), and Halil Ibrahim (3 POSTS).

DEOEMMA.NL/COLUMNS

